

Derek Prince

Người dịch: David Tô

QUYỀN NĂNG
của
TIỆC THÁNH

CHỨC VỤ DEREK PRINCE – ASIA/PACIFIC

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

NGUYÊN TÁC: THE POWER OF COMMUNION

Bản quyền © 2017 Chức vụ Derek Prince Quốc tế

Được xuất bản bởi Mục vụ Derek Prince - Châu Á/Thái Bình Dương

Hộp thư số 2029, Christ Church, New Zealand

admin@dpm.co.nz

Bản quyền đã được đăng ký.

Không phần nào của quyển sách này được phép sao chép hoặc truyền lại dưới bất kỳ hình thức nào hoặc bất kỳ phương tiện nào, điện tử hoặc máy móc, bao gồm bản photo, ghi âm, hoặc bằng các phương tiện lưu trữ thông tin và hệ thống phục hồi, mà không có văn bản cho phép từ nhà xuất bản.

Thiết kế bìa: DPM- Châu Á/ Thái Bình Dương

Để nhận thêm những sự dạy dỗ chất lượng từ Kinh Thánh của Derek Prince, xin vui lòng truy cập trang web: www.dpmvietnam.org

<https://vi.dpmvietnam.org/> and <https://en.dpmvietnam.org>

Nội Dung

Lời Nói Đầu	5
1. Một Khởi Đầu Đáng Kinh Ngạc	9
2. Một Thầy Tế Lễ Đòi Đòi	15
3. Một Sự Hiệp Thông Sâu Sắc	19
4. Bảy Khía Cạnh Của Tiệc Thánh	23
5. Khía Cạnh 1: Công Bỏ	31
6. Khía Cạnh 2: Tưởng Nhớ	33
7. Khía Cạnh 3: Mong Đợi	39
8. Khía Cạnh 4: Nhận Biết	43
9. Khía Cạnh 5: Dự Phần	49
10. Khía Cạnh 6: Chia Sẻ	55
11. Khía Cạnh 7: Phân Rẽ	63
12. Đáp Ứng Của Chúng Ta Với Tiệc Thánh	69

Lời nói đầu

Bạn sẽ trả lời thế nào nếu có ai đó hỏi bạn: “Lễ Tiệc Thánh đầu tiên diễn ra khi nào?” Rất có thể là câu trả lời của bạn sẽ giống như thế này: Dĩ nhiên là tại Bữa Tiệc Cuối Cùng rồi. Ai mà không biết chứ!”

Hầu hết các Cơ Đốc nhân đều sẽ đồng ý với bạn. Tuy nhiên, bạn có thể sẽ ngạc nhiên với câu trả lời mà Tiến sĩ Derek Prince đưa ra trong cuốn sách này, *quyền năng của tiệc thánh*.

những gì bạn sắp học trong những trang mở đầu của cuốn sách này có thể sẽ làm bạn kinh ngạc. Như Tiến sĩ Derek đã khéo léo chỉ ra từ trong Kinh Thánh rằng: Bữa Tiệc Cuối Cùng không hẳn là lễ Tiệc Thánh đầu tiên. Hành động trao bánh và rượu đầu tiên – các yếu tố của Tiệc Thánh – đã diễn ra trong một sự kiện lịch sử hàng ngàn năm trước đó.

Có một trận chiến được thuật lại trong Sáng Thế Ký và trong trận chiến đó, Áp-ram, tổ phụ của dân Y-sơ-ra-ên,

đã giành chiến thắng. Đúng lúc đó, Áp-ram gặp được một nhân vật bí ẩn ở Thung lũng Vua trên đồi phía đông Giê-ru-sa-lem. Vị thủ lĩnh bí ẩn này là ai? Mên-chi-xê-đéc, Vua của Sa-lem. Nhưng Người này thực sự là ai?

Phần mở đầu đầy bất ngờ của Derek Prince trong sự giảng dạy về Tiệc Thánh, cũng như toàn bộ nghiên cứu về chủ đề trong cuốn sách này sẽ thu hút trí tưởng tượng của bạn. Từ điểm khởi đầu trong Sáng Thế Ký cho đến khung cảnh đầy xúc động với Chúa Giê-xu và các môn đệ của Ngài ở phòng cao, Tiến sĩ Derek sẽ dẫn chúng ta trên hành trình Kinh Thánh đến với một sự hiểu biết sâu sắc hơn, phong phú hơn về thánh lễ Tiệc Thánh quý giá này mà chúng ta sẽ cử hành để tôn vinh Chúa Giê-xu, y như Ngài truyền dạy.

Trên hành trình đó, chúng ta sẽ đi sâu vào những điều nhiệm mầu của thánh lễ long trọng này. Tại sao chúng ta lại được yêu cầu là “ăn” thịt Chúa Giê-xu và “uống” huyết của Ngài? Tại sao Chúa Giê-xu được gọi là thầy tế lễ đời đời theo ban Mên-chi-xê-đéc? Có những thay đổi nào diễn ra trong chúng ta khi chúng ta dự Tiệc Thánh?

Những câu hỏi trên và còn nhiều câu hỏi khác sẽ được trả lời trong các trang sách tiếp theo. Và một bình luận cuối cùng: khi bạn sắp đọc xong cuốn sách, xin đừng dừng lại. Hãy cứ tiếp tục đọc! Vì biết đâu được, tiến sĩ Derek lại để dành cái hay nhất cho giờ phút cuối cùng. Trong những chương cuối, Derek trải lòng ra với chúng ta một cách cá nhân, cảm động và cũng hiếm hoi. Qua những gì ông chia sẻ từ những thời điểm khó khăn và cả những thời điểm vui thỏa nhất trong cuộc đời mình, bạn sẽ khám phá ra Tiệc Thánh có ý nghĩa như thế nào đối với Derek Prince.

LỜI NÓI ĐẦU

Với sự hiểu biết sâu rộng về Kinh Thánh và kinh nghiệm cá nhân sâu sắc, Tiến sĩ Derek Prince trình bày chủ đề này theo cách sẽ tác động sâu sắc đến mối quan hệ giữa bạn với Chúa Giê-xu Christ mỗi khi bạn gặp Ngài tại Bàn Tiệc của Chúa. Tác động lâu dài của tình yêu sâu sắc Ngài dành cho bạn là mong muốn và là lời cầu nguyện chân thành của chúng tôi dành cho bạn khi đọc cuốn sách tuyệt vời này – Quyền Năng Của Tiệc Thánh.

Nhóm biên tập quốc tế
chức vụ Derek Prince

CHƯƠNG MỘT

Một Khởi Đầu Đáng Kinh Ngạc

Một trong những lời lẽ tốt đẹp nhất, chân thành nhất từng được Chúa Giê-xu nói ra là: “Hãy làm điều này để nhớ Ta.” Đây là những lời Ngài đã nói vào đêm trước khi Ngài bị đóng đinh khi Ngài đang bẻ bánh phân phát cho các môn đồ tại Phòng Cao.

Trong những ngày cuối cùng của cuộc đời Ngài trên đất, Chúa Giê-xu luôn rất có chủ ý. Ngài đã thiết lập cho chúng ta thánh lễ quý giá nhất của niềm tin Cơ Đốc. Đó là lý do tại sao tôi đã chọn “Quyền Năng Của Tiệc Thánh” là chủ đề của cuốn sách này. Một điều thật quan trọng đối với chúng ta là Cơ Đốc nhân là phải biết những lễ thật căn bản, nền tảng từ Kinh Thánh về thánh lễ đầy quyền năng này: Tiệc Thánh, Bàn Tiệc Của Chúa.

Có nhiều tên khác nhau được các Cơ Đốc nhân sử dụng cho thánh lễ này. Một số trong số này là Bí Tích Thánh Thể, Bữa Tiệc Của Chúa, Tiệc Thánh hoặc Bàn Tiệc

Của Chúa. Tôi tin rằng tất cả đều là những cái tên đẹp và tôi không muốn từ bỏ bất kỳ tên gọi nào trong số đó. Bất kể tôi có thể sử dụng tên nào, tôi muốn bạn hiểu rằng nếu theo truyền thống của bạn, bạn sử dụng một cái tên khác, thì chúng ta vẫn đang nói về cùng một thánh lễ quan trọng.

Một Cuộc Gặp Gỡ Thú Vị

Ai cũng có thể nghĩ rằng bất kỳ cuốn sách nào về Quyền Năng Của Tiệc Thánh sẽ bắt đầu với Chúa Giê-xu và các môn đệ của Ngài trong Bữa Tối Cuối Cùng, nơi Chúa Giê-xu thiết lập bữa ăn tối của giao ước với bánh và rượu. Tuy nhiên, tôi sẽ làm bạn ngạc nhiên.

Tôi muốn bắt đầu cuộc khám phá của chúng ta về chủ đề Tiệc Thánh bằng một phân đoạn Kinh Thánh trong Sáng Thế Ký 14:17-24. Những câu Kinh Thánh này mô tả cuộc gặp gỡ thú vị giữa Áp-ram (tên chưa được đổi thành Áp-ra-ham) và một trong những nhân vật thú vị và bí ẩn nhất trong Cựu Ước, Mên-chi-xê-đéc.

Trước khi chúng ta xem những câu này, tôi sẽ cho các bạn biết cái tên Mên-chi-xê-đéc có nghĩa là “Vua Của Sự Công Bình”. Chúng ta cũng được cho biết rằng ông là Vua của Sa-lem, là tên gốc của Giê-ru-sa-lem (phần đầu của cái tên này được thêm vào về sau này). Từ *sa-lem* có liên hệ trực tiếp với từ *sha-lom*, mà bạn có thể đã biết là từ ngữ Hê-bơ-rơ có nghĩa là *bình an*. Như vậy, theo danh xưng, người này là Vua Công Bình. Theo địa danh, ông là Vua Bình An.

Mặc dù trong thư tín Hê-bơ-rơ, có một phần đề cập đến Mên-chi-xê-đéc, nhưng cuối cùng, người này vẫn là một nhân vật có phần khó hiểu. Nhiều người tin rằng sự

xuất hiện này trong Sáng Thế Ký chương 14 là một hình ảnh về Đấng Christ – một sự biểu lộ tiên nhập thể của Chúa Giê-xu. Những người khác thì tin theo kiểu khác. Một chính trị gia khôn khéo đưa ra nhận định của mình: “Một số bạn bè của tôi ủng hộ quan điểm đó, và số khác chống đối – còn tôi thì ủng hộ bạn bè của tôi.” Nói cách khác, tôi không chắc ai đúng về việc liệu đây có thực sự là một hình ảnh của Đấng Christ hay không.

Một điều thú vị nữa là trong câu 18 của phân đoạn Kinh Thánh chúng ta sắp nghiên cứu, chúng ta thấy được từ thầy tế lễ được sử dụng lần đầu tiên trong Kinh Thánh. Từ thầy tế lễ, và khái niệm về chức tế lễ, là một trong những chủ đề tuyệt vời xuyên suốt toàn bộ Kinh Thánh. Theo nguyên tắc chung, khi một khái niệm được đưa ra lần đầu tiên trong Kinh Thánh, sự trình bày đầu tiên đó biến nó trở thành hạt giống sản sinh ra những lẽ thật về sau ra từ khái niệm đó. Tôi tin quan điểm này đặc biệt đúng với từ thầy tế lễ được sử dụng lần đầu tiên ở đây.

Có thể bạn sẽ hỏi: Tại sao ông lại giới thiệu chủ đề Tiệc Thánh bằng phần Kinh Thánh này? Tôi muốn chỉ ra cho bạn thấy rằng trong cuộc gặp gỡ này giữa Mên-chi-xê-đéc và Áp-ram, Mên-chi-xê-đéc đã đem đến cho Áp-ram những biểu tượng rất giống với trọng tâm của mọi lễ Tiệc Thánh được cử hành trong ngày hôm nay – đó là bánh và chén [rượu].

Sa-lem Trái Ngược Với Sô-đôm

Với bối cảnh ngắn gọn đó, bây giờ sẽ cùng hướng sự chú ý đến nội dung của Sáng Thế Ký chương 14. Áp-ram vừa mới giải cứu cả gia đình Lót, là cháu trai của ông, đoạt lại

tất cả người dân cũng như tài sản đã bị cướp đi trong trận chiến trước đó. Cuộc tấn công đó đến từ một liên minh quân sự gồm các vị vua đã xâm chiếm Sô-đôm. Áp-ram và người của ông đã đánh bại vua Két-rô-lao-me của Ê-lam và Ti-đanh của Gô-im, là những kẻ đã chạy trốn khỏi trận chiến sau khi bị thất bại.

Chúng ta sẽ bắt đầu câu chuyện từ câu số 17:

Sau khi Áp-ram chiến thắng Két-rô-lao-me và các vua đồng minh trở về, vua Sô-đôm ra đón rước ông tại thung lũng Sa-ve, tức là thung lũng Vua. Mên-chi-xê-đéc, vua Sa-lem, cũng là thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí Cao, đem bánh và rượu ra đón.

Sáng Thế Ký 14:17-18

Tôi muốn bạn chú ý rằng tại thời điểm quan trọng của sự thành công này, Áp-ram đã gặp hai vị vua: Vua của Sa-lem là Mên-chi-xê-đéc và Vua Sô-đôm. Đây là những vị vua cai trị trên hai thành phố rất khác nhau về ý nghĩa và vận mệnh. Khi khung cảnh này diễn ra, chúng ta thấy rằng Áp-ram bắt ngờ phải đối mặt với một sự lựa chọn. Theo một nghĩa nào đó, ông phải chọn một trong hai vị vua này.

Hãy đọc lại câu 18 và những câu sau đó:

Mên-chi-xê-đéc, vua Sa-lem, cũng là thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí Cao, đem bánh và rượu ra đón, và chúc phước cho Áp-ram. Ông [Mên-chi-xê-đéc] nói: “Nguyện Đức Chúa Trời Chí Cao, Đấng dựng nên trời và đất, ban phước cho Áp-ram! Chúc tụng Đức Chúa Trời Chí Cao, Đấng đã trao kẻ thù vào tay người!”

Áp-ram dâng cho vua [Mên-chi-xê-đéc] một phần mười chiến lợi phẩm. Vua Sô-đôm nói với Áp-ram: “Người chỉ cần giao người lại cho ta, còn tài sản thì người giữ lấy.”

câu 18-21

Nói cách khác, vua Sô-đôm đang nói rằng: “Người đã cứu ta cùng với tất cả người dân và tài sản của ta. Chắc chắn là người cũng sẽ muốn được chút gì đó. Ta hài lòng nếu người giao lại cho ta những tù binh. Đối với ta, ta sẽ cho người tất cả những chiến lợi phẩm mà người đã đoạt lấy được.”

Nhưng Áp-ram nói: “Tôi đã giơ tay lên trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời Chí Cao, Đấng sáng tạo trời và đất, và thề rằng tôi không lấy bất cứ thứ gì của vua, dù chỉ là một sợi chỉ, hay là một sợi dây giày, kéo vua lại nói: ‘Ta làm giàu cho Áp-ram’. Tôi không nhận gì cả ngoại trừ những gì các thanh niên tôi đã ăn, và phần thuộc về những người cùng đi với tôi, là A-ne, Êch-côn và Mam-rê; hãy cho họ nhận phần của họ.”

câu 22-24

Với một giọng điệu rất chắc chắn, Áp-ram đã nói với vua Sô-đôm: “Tôi không lấy bất cứ thứ gì của vua.” Ông đã từ chối nhận những gì vua Sô-đôm ban cho ông. Thay vào đó, ông nhận lấy những gì Mên-chi-xê-đéc ban cho. Đây là cái nhìn thoáng qua về một nguyên tắc tôi sẽ nói đến sau này, bởi vì chúng ta cũng sẽ phải đưa ra lựa chọn giống như vậy. Còn bây giờ, tôi muốn có một cái nhìn kỹ hơn về vị vua còn lại trong câu chuyện của chúng ta, Mên-chi-xê-đéc, Vua Sa-lem và thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí Cao.

CHƯƠNG HAI

Một Thầy Tế Lễ Đòi Đòi

Chúng ta đã bắt đầu cuốn sách về chủ đề Tiệc Thánh này với cuộc gặp gỡ thú vị giữa Áp-ram và Mên-chi-xê-đéc, nhân vật đầy bí ẩn trong Cựu Ước được nhiều người tin là một sự biểu lộ tiên nhập thể của Chúa Giê-xu Christ. Trong Sáng Thế Ký 14:18, ông được gọi là thầy tế lễ của “Đức Chúa Trời Chí Cao”. Như tôi đã chỉ ra, điều đặc biệt ý nghĩa là đây là nơi đầu tiên mà từ thầy tế lễ và khái niệm về chức tế lễ được giới thiệu trong Kinh Thánh.

Đến lúc này, chúng ta thực sự vẫn chưa biết được gì nhiều về Mên-chi-xê-đéc từ sự ghi chép trong Sáng Thế Ký mà chúng ta vừa xem qua. Tuy nhiên, chương thứ bảy của sách Hê-bơ-rơ trong Tân Ước lại hé lộ về bản chất độc nhất của chức tế lễ của Mên-chi-xê-đéc. Điều quan trọng nhất ở đây là Kinh Thánh khẳng định rằng Chúa Giê-xu là một thầy tế lễ, không phải theo ban của Lê-vi, mà là theo ban của Mên-chi-xê-đéc.

Hê-bơ-rơ 7:17 nói rõ điều này: Vì có lời làm chứng cho Ngài [Chúa Giê-xu] rằng: ‘CON LÀM THẦY TẾ LỄ ĐÒI ĐÒI THEO BAN MÊN-CHI-XÊ-ĐÉC.’” Đây thực ra là một câu trích dẫn câu nói tiên tri của Đa-vít, trong Thi Thiên 110:4: “Đức Giê-hô-va đã thề và không đổi ý rằng: ‘Con là thầy tế lễ đòi đòi theo ban Mên-chi-xê-đéc.’”

Hai Chức Tế Lễ Riêng Biệt

Tác giả sách Hê-bơ-rơ đưa ra một số sự phân biệt rõ ràng giữa chức tế lễ của Mên-chi-xê-đéc và chức tế lễ của Lê-vi. Tuy nhiên, điều tôi muốn nhấn mạnh trong phần này là chức tế lễ của Mên-chi-xê-đéc là chức tư tế ban đầu, là nguyên mẫu của tất cả các chức tế lễ. Đó là một chức tư tế cao quý. Chức tế lễ của Lê-vi, được giới thiệu 500 năm sau dưới Luật pháp Môi-se, là một chức tế lễ thấp hơn.

Sẽ rất thú vị nếu bạn nghiên cứu về các luật lệ liên quan đến chức tế lễ Lê-vi, bạn sẽ nhận thấy rằng các thầy tế lễ Lê-vi không có bất cứ thứ gì để ban cho dân sự của Đức Chúa Trời mà trước đó dân sự của Đức Chúa Trời không đem đến cho họ. Nhưng Mên-chi-xê-đéc đã ban cho Áp-ram điều Áp-ram chưa bao giờ đem đến cho Mên-chi-xê-đéc – bánh và rượu.

Chúng ta thấy một sự tương phản khác giữa hai chức tế lễ ở góc độ là các thầy tế lễ Lê-vi chỉ có thể đảm nhận chức tế lễ của họ trong quãng đời của họ. Hê-bơ-rơ 7:23 nói theo cách này: “Xưa nay số lượng thầy tế lễ rất nhiều, vì họ phải chết nên không thể tiếp tục chức vụ.”

Bạn thấy đây, luật pháp đòi hỏi một sự kế thừa liên tục của các thầy tế lễ, dâng lên những sinh tế tương tự hết

năm này đến năm khác. Họ đã thực hiện chức vụ này cho bản thân và cho dân chúng – dâng lên những sinh tế mà không bao giờ giải quyết triệt để vấn đề tội lỗi.

Tuy nhiên, Hê-bơ-rơ 7:26-27 mô tả một chức tế lễ cao quý hơn:

Thật vậy, Ngài là thầy tế lễ thượng phẩm mà chúng ta cần đến: thánh khiết, vô tội, không ô uế, biệt riêng khỏi kẻ có tội, được tôn cao hơn các tầng trời. Không như những thầy tế lễ thượng phẩm khác, Ngài không cần phải dâng sinh tế mỗi ngày, trước vì tội mình, sau vì tội dân. Ngài dâng chính mình Ngài làm sinh tế một lần đủ cả.

Một Sinh Tế Đời Đời

Khi nói về Chúa Giê-xu với tư cách là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm theo ban Mên-chi-xê-đéc, tác giả Hê-bơ-rơ nói rằng: Người này, sau khi đã dâng một sinh tế vì tội lỗi có giá trị đời đời, đã ngồi bên phải Đức Chúa Trời Chí Cao.

Điểm chính yếu mà chúng ta đang nói là: Chúng ta có một thầy tế lễ thượng phẩm cao quý, ngồi bên phải ngai của Đấng Tôn Nghiêm ở trên trời.

Hê-bơ-rơ 8:1

Các thầy tế lễ Lê-vi luôn đứng; họ không bao giờ ngồi. Tuy nhiên, Chúa Giê-xu là thầy tế lễ theo ban Mên-chi-xê-đéc. Sau khi dâng lên sự hy sinh chính mình trên thập tự giá, Ngài đã ngồi xuống. Bạn có nhìn thấy sự tương phản? Họ đứng; Ngài ngồi.

Điều đó có nghĩa là gì? Các thầy tế lễ Lê-vi đứng vì nhiệm vụ của họ không bao giờ hoàn thành; họ không thể nào dâng sinh tế cuối cùng được. Ngược lại, Chúa Giê-xu ngồi - đó là vì Ngài đã dâng sinh tế vì tội lỗi có giá trị đời đời. Ngài sẽ không bao giờ phải dâng bất kỳ sinh tế nào nữa.

Do đó, chúng ta thấy rằng vị trí của người Lê-vi là một chức tế lễ tạm thời. Nhưng vị trí của Chúa Giê-xu là một chức tế lễ đời đời. Họ đã dâng rất nhiều sinh tế vì tội lỗi mà không bao giờ xử lý triệt để được vấn đề tội lỗi. Nhưng Chúa Giê-xu đã dâng một sinh tế vì tội lỗi mà có thể xử lý tội lỗi mãi mãi và không bao giờ phải lặp lại. Họ đứng. Nhưng Chúa Giê-xu ngồi – và Ngài đã dâng một của lễ mà họ không thể nào dâng cho Ngài được.

Chúng ta sẽ tiếp tục hướng sự chú ý của mình đến sự khác biệt nổi bật giữa chức tế lễ Lê-vi cùng với của lễ của họ và sinh tế một lần đủ cả mà Chúa Giê-xu đã dâng lên với tư cách là thầy tế lễ đời đời.

CHƯƠNG BA

Một Sự Hiệp Thông Sâu Sắc

Trong chương sách ngắn ngủi này, tôi hy vọng có thể gắn kết câu chuyện Tiệc Thánh trong Tân Ước với những gì mà đến lúc này chúng ta đã khám phá từ trong Kinh Thánh. Chúng ta bắt đầu phần nghiên cứu của mình trong Sáng Thế Ký chương 14, nơi Áp-ram gặp Mên-chi-xê-đéc, “thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí Cao”. Sau đó, chúng ta đã nhanh chóng bắt gặp chủ đề này trong Thi Thiên, nơi mà Đa-vít đề cập đến cuộc gặp gỡ đó trong bối cảnh đời đời, liên hệ đến Đấng Mê-si: “Con là thầy tế lễ đời đời theo ban Mên-chi-xê-đéc.” (Thi Thiên 110:4). Sau đó, chúng ta xem xét cách mà tác giả sách Hê-bơ-rơ giải thích chức tế lễ đời đời này của Mên-chi-xê-đéc cho các tín hữu Do Thái, những người chỉ biết đến chức tế lễ của Lê-vi.

Sau khi đã có một nền tảng như vậy, chúng ta sẽ dễ dàng hướng sự chú ý của mình đến Ma-thi-ơ chương 26 – phần Kinh Thánh mô tả về Bữa Tiệc Của Chúa. Với những

gì đã được chia sẻ đến lúc này, hy vọng của tôi là những lễ thật làm thay đổi đời sống sẽ ngay lập tức trở nên rõ ràng hơn với bạn. Chúng ta sẽ đọc Ma-thi-ơ chương 26, câu 26-29, phần mô tả khung cảnh trong Bữa Tiệc Cuối Cùng và cũng chính là lúc Chúa Giê-xu thiết lập Tiệc Thánh. Bất kể cái tên nào bạn thích sử dụng cho sự kiện này – Bàn Tiệc Của Chúa, Bữa Tối Cuối Cùng hay Tiệc Thánh – thì những câu Kinh Thánh này cũng đều miêu tả về một trong những khoảnh khắc sâu sắc nhất trong cả Kinh Thánh.

Khi đang ăn, Đức Chúa Jê-sus lấy bánh, cảm tạ, và bẻ ra trao cho các môn đồ, rồi phán: “Hãy lấy, ăn đi! Đây là thân thể Ta.” Ngài lại lấy chén, tạ ơn, rồi trao cho các môn đồ và nói: “Tất cả các con, hãy uống đi! Vì đây là huyết Ta, huyết của giao ước đã đổ ra cho nhiều người được tha tội. Ta bảo các con, Ta sẽ không uống nước nho này nữa, cho đến ngày Ta sẽ cùng các con uống nước nho mới trong vương quốc của Cha Ta.”

Ma-thi-ơ 26:26-29

Sự Tái Hiện Chức Tế Lễ Đầu Tiên

Ý nghĩa của việc Chúa Giê-xu lấy bánh và sau đó là chén và trao cho các môn đồ của Ngài là gì? Ngài đang nói gì với họ? Ngài đang nói rằng: “Các con nhìn thấy chức tế lễ của Mên-chi-xê-đéc được tái hiện trong ta. Nó đã được thực hiện trong tình trạng chưa hoàn chỉnh trong thời kỳ mà Luật pháp là giao ước. Bây giờ, trong Giao ước mới, chức tế lễ của Mên-chi-xê-đéc đang được khôi phục.”

Thật thú vị, như tôi đã đề cập, Mên-chi-xê-đéc vừa là một vị vua vừa là một thầy tế lễ. Tuy nhiên, dưới Luật pháp Môi-se, vua và thầy tế lễ là tách biệt – và không thể hợp nhất. Sở dĩ như vậy là bởi vì các thầy tế lễ phải ra từ chi phái Lê-vi còn yêu cầu đối với vua là phải ra từ chi phái Giu-đa. Một vị vua sẽ không bao giờ có thể là một thầy tế lễ và một thầy tế lễ sẽ không bao giờ có thể là một vị vua. Sự phân biệt này là một dấu hiệu khác cho thấy sự thấp kém của chức tế lễ Lê-vi.

Tuy nhiên, mọi thứ đã thay đổi khi Chúa Giê-xu đứng lên trong Bữa Tiệc Cuối Cùng và lấy bánh và chén ra. Bằng hành động đó, Ngài đang muốn nói rằng: “Đây là chức tế lễ của Mên-chi-xê-đéc, như đã từng, và bị hoãn lại trong thời kỳ của Luật pháp Môi-se. Bây giờ nó được phục hồi trong Ta. Ta là một thầy tế lễ - không phải theo ban Lê-vi, mà là theo ban Mên-chi-xê-đéc.”

Thông qua hành động đưa ra bánh và chén trong Bữa Tiệc Cuối Cùng, Chúa Giê-xu đã thiết lập Giao Ước Mới trong huyết của Ngài. Và khi cầm chén, Ngài nói: “Đây là giao ước của huyết Ta đã đổ ra cho nhiều người được tha tội.”

Như vậy, đây là nền tảng từ Kinh Thánh cho Bữa Tiệc Của Chúa. Đó là sự phục hồi chức tế lễ Mên-chi-xê-đéc - chức tế lễ thượng phẩm, chức tế lễ nguyên thủy. Hơn nữa, những biểu tượng mà Chúa Giê-xu trao cho các môn đệ của Ngài cũng giống như của Mên-chi-xê-đéc đã ban cho Áp-ram. Thông qua Tiệc Thánh, Chúa Giê-xu đã phục hồi chức tế lễ Mên-chi-xê-đéc – cũng như các yếu tố thiêng liêng mà chúng ta sử dụng để cử hành Bữa Tiệc Của Chúa. Trong những chương tiếp theo, chúng ta sẽ khám phá ý nghĩa của sự phục hồi đó.

CHƯƠNG BỐN

Bảy Khóa Cạnh Của Tiệc Thánh

Trong Sáng Thế Ký, cuộc gặp gỡ giữa Áp-ram và Mên-chi-xê-đéc đã hé lộ một cái nhìn thoáng qua, mang tính tiên tri về kế hoạch kỳ diệu của Đức Chúa Trời về sự cứu chuộc dành cho chúng ta. Bánh và rượu mà Mên-chi-xê-đéc đem đến cho Áp-ram là một hình bóng về sự thiêng liêng của Tiệc Thánh, mà Chúa Giê-xu đã thiết lập hai ngàn năm sau đó tại Phòng Cao vào đêm trước khi Ngài bị đóng đinh. Đây là những biểu tượng của sự đóng đinh: bánh, thân thể của Ngài; rượu, huyết của Ngài. Với những biểu tượng này, Chúa Giê-xu đã ban hành Giao ước mới trong huyết của Ngài và Ngài tái lập chức tế lễ Mên-chi-xê-đéc. Vào đêm diễn ra Bữa Tiệc Cuối Cùng đó, Đấng Cứu Rồi đã ban cho chúng ta một thánh lễ tuyệt đẹp, long trọng, và Ngài cũng hướng dẫn chúng ta những lời sau: “Hãy làm điều này thường xuyên, để tưởng nhớ đến Ta.”

Tân Ước dạy chúng ta điều gì về sự dục phần của chúng ta trong Tiệc Thánh? Tôi tin rằng Kinh Thánh bày

tỏ bảy khía cạnh của Tiệc Thánh: ba khía cạnh nói về mối quan hệ của chúng ta với Đấng Christ, ba khía cạnh nói về mối quan hệ của chúng ta với thân thể Đấng Christ và một khía cạnh nói về mối quan hệ của chúng ta với thế gian. Bảy khía cạnh này sẽ là trọng tâm của các chương tiếp theo của cuốn sách này.

Trước khi chúng ta bắt đầu phần nghiên cứu này, tôi muốn nêu bật hai nguyên tắc từ chương 10 và 11 của sách I Cô-rinh-tô. Những phân đoạn Kinh Thánh này sẽ cung cấp cơ sở cho cuộc thảo luận về sau.

Chia Sẻ Và Dự Phần

Chúng ta sẽ bắt đầu với I Cô-rinh-tô chương 10, bắt đầu từ câu 14. Hãy nhớ rằng vấn đề mà Phao-lô đề cập ở đây liên quan đến loại thức ăn mà Cơ Đốc nhân tại Cô-rinh-tô có thể được phép ăn. Đây là câu hỏi: Cơ Đốc nhân có được ăn thức ăn được bán trong các lò mổ - lò sát sinh hay không? Họ có được phép tiêu thụ thức ăn mà đã bị hiến tế cho các thần tượng ngoại giáo trong các ngôi đền ngoại giáo không? Đó là vấn đề - và liên quan đến vấn đề này, Phao-lô đã trình bày một số bài học cho chúng ta về Bữa Tiệc Của Chúa.

Vậy, thưa anh em quý mến, hãy xa lánh việc thờ thần tượng. Tôi nói với anh em như nói với những người khôn ngoan; anh em hãy tự suy xét điều tôi nói. Chén phước hạnh mà chúng ta tạ ơn chẳng phải là dự phần trong huyết của Đấng Christ sao? Bánh mà chúng ta bẻ ra chẳng phải là dự phần trong thân của Đấng Christ sao?

I Cô-rinh-tô 10:14-16

Từ ngữ được dịch là “dự phần” ở đây là từ *koinonia* trong tiếng Hy Lạp, thường được dịch là “thông công”. Trong bản dịch King James (tiếng Anh), từ này được dịch là “sự hiệp thông” – có nghĩa là “có điểm chung với nhau”. Vì vậy, khi chúng ta dự bánh và chén, chúng ta đang khẳng định một điều mà tất cả chúng ta cùng chia sẻ với nhau - một điều mà tất cả chúng ta có chung với tất cả các tín hữu khác.

Vì chỉ có một cái bánh, và tất cả chúng ta cùng chia sẻ cái bánh ấy, nên chúng ta dù nhiều cũng chỉ là một thân thể.

câu 17

Một khía cạnh khác của Tiệc Thánh là tất cả chúng ta đều dự phần vào thân thể của Đấng Christ. Tất cả chúng ta đều có một phần riêng trong thân thể của Đấng Christ và chúng ta cùng chia sẻ thân thể của Đấng Christ với nhau.

Tôi nói vậy có ý gì? Của cúng thần tượng có giá trị gì, hay chính thần tượng có ra gì không? Không ra gì cả! Những gì người ngoại đạo cúng tế là cúng tế các quỷ, chứ không phải dâng lên cho Đức Chúa Trời. Vậy, tôi không muốn anh em dự phần với các quỷ. Anh em không thể uống chén của Chúa và cũng uống chén của các quỷ. Anh em không thể dự tiệc của Chúa và cũng dự tiệc của các quỷ.

câu 19-21

Nói cách khác, thức ăn và đồ uống trong câu hỏi ở đây là một hình thức thờ phượng ma quỷ, bởi vì những thần tượng ngoại giáo này là những thần tượng quỷ dữ. Thức ăn được bán trong các lò mổ đã bị hiến tế cho quỷ.

Mên-chi-xê-đéc Hay Sô-đôm?

Kết nối những câu Kinh Thánh từ I Cô-rinh-tô với phân đoạn trong Sáng Thế Ký về Tiệc Thánh, chúng ta thấy rằng đây cũng chính là vấn đề mà Áp-ram phải đối mặt. Khi Mên-chi-xê-đéc gặp Áp-ram ở Thung lũng Vua, Áp-ram phải lựa chọn giữa những gì Mên-chi-xê-đéc đưa ra và những gì Vua Sô-đôm đưa ra. Bằng cách nào đó, lương tâm của ông cho ông biết rằng ông không thể tham dự trong cả hai được. Và chúng ta cũng không thể làm như vậy.

Chúng ta sẽ kết thúc phần tìm hiểu của mình về I Cô-rinh-tô chương 10 bằng cách một lần nữa trích dẫn từ câu 21 đến cuối câu 22.

Anh em không thể uống chén của Chúa và cũng uống chén của các quý. Anh em không thể dự tiệc của Chúa và cũng dự tiệc của các quý. Hay chúng ta muốn làm cho Chúa phải ghen tuông? Chúng ta mạnh hơn Ngài sao?

câu 21-22

Như chúng ta sẽ thấy trong phần kết luận của cuốn sách này, chúng ta phải nhận thức rằng việc tham dự vào Tiệc Thánh của chúng ta là tách biệt và khác biệt với bất kỳ hoạt động trần tục nào khác.

Đền Gần Bàn Tiệc Của Chúa

Phân đoạn thứ hai tôi muốn xem xét ngắn gọn trước khi chúng ta đề cập đến bảy khía cạnh của Tiệc Thánh được tìm thấy trong chương tiếp theo của I Cô-rinh-tô chương 11. Vấn đề mà Phao-lô giải quyết ở đây cũng khá nghiêm

trọng: Chúng ta đến với bàn tiệc của Chúa như thế nào cho phải lễ. Hãy bắt đầu từ câu 23:

Vì tôi có nhận nơi Chúa điều tôi đã dạy cho anh em: Ấy là trong đêm Chúa là Đức Chúa Jêsus bị phản nộ, Ngài lấy bánh, tạ ơn, rồi bẻ ra và phán rằng: “Đây là thân thể Ta vì các con mà phó cho, hãy làm điều này để nhớ đến Ta.” Cùng một cách ấy, sau khi ăn bữa tối rồi, Ngài lấy chén và phán rằng: “Chén này là giao ước mới trong huyết Ta; hễ khi nào các con uống, hãy làm điều này để nhớ Ta.” Vậy, mỗi lần anh em ăn bánh này, uống chén này thì rao giảng sự chết của Chúa cho đến lúc Ngài đến. Vì thế, nếu ai ăn bánh, uống chén của Chúa một cách không xứng đáng thì sẽ mắc tội với thân và huyết của Chúa.

I Cô-rinh-tô 11:23-27

Tôi thường xuyên dịch từ mắc tội trong dòng cuối cùng của phân đoạn này là *chịu trách nhiệm* hoặc *phải giải trình*. Một khi chúng ta đã dự phần vào Tiệc Thánh, chúng ta phải làm rõ một điều là mình biết sự dạy dỗ của Tân Ước. Những điểm chính yếu trong sự dạy dỗ đó là gì? Trên thập tự giá, Chúa Giê-xu đã chết thay cho tội lỗi của chúng ta và đổ huyết của Ngài để cứu chuộc chúng ta. Kể từ thời điểm dự Tiệc Thánh, chúng ta có trách nhiệm giải trình về những gì chúng ta biết.

Trong ngữ cảnh đó, chúng ta tiếp tục với câu 28 và 29:

Vậy, mỗi người phải tự xét chính mình rồi mới ăn bánh, uống chén ấy. Vì người nào không

*phân biệt thân Chúa mà ăn bánh, uống chén
ấy tức là ăn uống sự phán xét cho chính mình.*

Chúng ta sẽ cùng dành một ít thời gian để thảo luận về từ *phân biệt* ở cuối câu 29: “...Vì người nào không **phân biệt** thân Chúa”. Đây cũng là từ được Kinh Thánh Tân Ước sử dụng khi nói đến ân tứ phân biệt các linh. Theo tôi được hiểu về khái niệm này được sử dụng trong Tân Ước, từ này có nghĩa là nhìn thấy bên dưới bề mặt và nhìn thấy tình trạng thuộc linh bên trong. Có lẽ *phân biệt* là từ thích hợp nhất để chúng ta có thể hiểu về phân đoạn này.

Tiếp tục, chúng ta thấy rằng cả hai câu 29 và 30 đều đưa ra những điểm rất quan trọng:

*Vì người nào không phân biệt thân Chúa mà
ăn bánh, uống chén ấy tức là ăn uống sự phán
xét cho chính mình. Vì lý do đó mà trong anh
em có nhiều người đau yếu, bệnh tật và có lắm
kẻ ngủ.*

Cụm từ “lắm kẻ ngủ” có nghĩa là “một số người chết sớm”. Bạn có nhận thấy rằng việc một người chết trước kỳ là điều có thể xảy ra không? Phân đoạn này cho chúng ta thấy sự nghiêm túc, tôn nghiêm và sự trang trọng nơi Bàn Tiệc Của Chúa. Như tôi đã nói, đây là những câu Kinh Thánh hết sức quan trọng. Nếu chúng ta dự phần cách không đúng đắn, thì nó có thể là nguyên nhân gây ra đau yếu và thậm chí là chết sớm.

Chúng Ta Dự Phần Thế Nào

Xuất thân của tôi là một người Anh. Theo một ý nghĩa nào đó, có những sự dạy dỗ của Giáo hội Anh giáo gần như cho

rằng chính Tiệc Thánh là bản lề của sự cứu rỗi. Nhưng đó chưa phải là lẽ thật trọn vẹn. Nó phụ thuộc vào *cách bạn tham dự* Tiệc Thánh. Tiệc Thánh không phải là phương tiện của sự cứu rỗi, mà có thể là ngược lại. Nó thực sự có thể là phương tiện của sự phán xét. Do đó, chúng ta phải cẩn thận để khái niệm về mối quan hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời không chỉ đơn thuần là dựa trên sự dự phần Tiệc Thánh. Nó phụ thuộc vào việc chúng ta dự phần cách đúng đắn hay là sai trật. Như chúng ta đã thảo luận, đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Chúng ta sẽ kết thúc lời nói đầu về bảy khía cạnh của sự hiệp thông bằng cách xem xét các câu 31 và 32:

Nếu chúng ta tự xét mình thì sẽ không bị phán xét. Nhưng khi Chúa phán xét, Ngài sửa phạt chúng ta để chúng ta không bị kết án chung với thế gian.

Bạn có nhìn thấy được rằng Chúa đang làm mọi thứ Ngài có thể làm cho chúng ta trong hoàn cảnh này không? Đầu tiên, Ngài nói: “Nếu các con sẽ tự xét mình và dự phần một cách xứng đáng, thì ta sẽ không cần phải kỷ luật các con.” Sau đó, Ngài tiếp: “Nhưng nếu các con không tự xét mình, thì ta sẽ phải kỷ luật các con. Nhưng ngay cả khi ta kỷ luật các con, điều đó vẫn tốt hơn là bị phán xét với thế giới.” Bị phạt xét chung với thế gian là thảm họa cuối cùng mà chúng ta cần tránh.

Sau khi nghiên cứu những phân đoạn này trong I Cô-rinh-tô chương 10 và 11, đến lúc này chúng ta đã sẵn sàng để đến với phần tiếp theo của nghiên cứu này: bảy khía cạnh chính của Tiệc Thánh. Tôi hy vọng rằng những khía cạnh này sẽ cung cấp một sự hiểu biết sâu sắc hơn nữa

QUYÊN NĂNG CỦA TIỆC THÁNH

về cách mà bạn và tôi liên hệ đến Chúa Giê-xu và thân thể của Ngài khi chúng ta tham dự thánh lễ Tiệc Thánh tốt đẹp và long trọng này.

CHƯƠNG NĂM

Khía Cạnh 1: Sự Công Bố

Ở phần đầu của chương trước, chúng ta đã nêu ra câu hỏi này: Kinh Thánh Tân Ước dạy gì đối với chúng ta là Cơ Đốc nhân về sự dự phần của chúng ta trong Tiệc Thánh? Để trả lời câu hỏi đó, tôi đã nói rằng Kinh Thánh bày tỏ bảy khía cạnh chính mà tôi sẽ trình bày theo một thứ tự cụ thể. Ba khía cạnh đầu tiên liên quan đến **mối quan hệ của chúng ta với Đấng Christ**. Ba khía cạnh tiếp theo liên quan đến **mối quan hệ của chúng ta với thân thể Đấng Christ**. Và cuối cùng liên quan đến **mối quan hệ của chúng ta với thế gian**.

Trong sự liên hệ đến chính Chúa Giê-xu Christ, tôi tin rằng việc dự phần vào Tiệc Thánh có ba khía cạnh. Đầu tiên, đó là *công bố*; thứ hai, *tương nhó*; và thứ ba, *mong đợi*. Trong chương ngắn gọn này, chúng ta sẽ xem xét khía cạnh đầu tiên, *công bố*, bằng cách đọc những lời của Phao-lô trong I Cô-rinh-tô 11:26:

Vậy, mỗi lần anh em ăn bánh này, uống chén này thì rao giảng [công bố] sự chết của Chúa cho đến lúc Ngài đến.

Công Bố Với Vũ Trụ

Câu Kinh Thánh này rất đơn giản. Khi dự phần Tiệc Thánh, chúng ta đang công bố sự chết của Chúa. Chúng ta không chỉ đơn thuần là công bố lễ thật này cho các tín hữu. Thực ra, tôi không nghĩ rằng đó là yếu tố quan trọng nhất. Thay vào đó, chúng ta đang tuyên bố với thế giới. Thậm chí còn quan trọng hơn, chúng ta đang công bố sự chết của Chúa cho toàn cõi vô hình. Chúng ta đang công bố cho các thiên thần, cả thiện và ác; cho các linh, cả thiện và ác. Chúng ta đang tuyên bố cho toàn vũ trụ về sự chết của Chúa Giê-xu Christ. Đó là một hành động công bố đầy thẩm quyền và sức mạnh.

Có thể bạn không phải là một nhà truyền giáo về mặt chức vụ hoặc sự kêu gọi. Nhưng khi dự phần trong những biểu tượng này, bạn đang công bố về những điều mang ý nghĩa to lớn. Bạn đang công bố với toàn cõi vũ trụ rằng Chúa Giê-xu Christ, Con của Đức Chúa Trời, đã chết và đổ huyết của Ngài thay cho bạn để cứu chuộc bạn. Bạn đang công bố niềm tin của bạn vào Ngài là Chúa Cứu Thế. Bạn đang công bố đức tin của bạn vào sự chết chuộc tội của Ngài thay cho bạn.

Như vậy, đây là khía cạnh đầu tiên: Tiệc Thánh *chủ yếu* là một hành động công bố. Như Phao-lô đã nói trong câu Kinh Thánh chúng ta vừa đọc: "...thì rao giảng [công bố] sự chết của Chúa cho đến lúc Ngài đến."

CHƯƠNG SÁU

Khía Cảnh 2: Tưởng Nhớ

Khía cạnh thứ hai của Tiệc Thánh trong mối quan hệ với Chúa Giê-xu là *sự tưởng nhớ*. Khi chúng ta dự Tiệc Thánh, chúng ta hồi niệm sự chết của Ngài. Chính Chúa Giê-xu đã đưa ra quan điểm về sự tưởng nhớ, như được Phao-lô trích dẫn trong I Cô-rinh-tô 11:25:

*“Chén này là giao ước mới trong huyết Ta;
hễ khi nào các con uống, hãy làm điều này để
nhớ Ta.”*

Sau đó, Phao-lô bổ sung thêm khía cạnh tưởng nhớ sự chết của Chúa trong câu 26: “Vậy, mỗi lần anh em ăn bánh này, uống chén này thì rao giảng sự chết của Chúa cho đến lúc Ngài đến.”

Thánh Lễ và Nghi Lễ

Để giúp chúng ta trong khía cạnh tưởng nhớ này, có những truyền thống trong đời sống Cơ Đốc. Chúng thường được

gọi là thánh lễ hoặc nghi lễ, tùy thuộc vào nền tảng hệ phái cụ thể của bạn dạy gì. Về bản chất, một thánh lễ hay một nghi lễ là một sự trình bày về những lễ thật quan trọng nhất của Phúc Âm. Những lễ thật này rất có ý nghĩa đến nỗi Đức Chúa Trời, trong sự khôn ngoan toàn tri của Ngài, đã sắp xếp một cách đặc biệt để nhấn mạnh chúng. Chúng ta không chỉ trình bày chúng bằng lời nói mà chúng ta còn trình bày chúng bằng các hành động tượng trưng.

Trong một khoảng thời gian là năm năm, tôi làm công tác huấn luyện cho các giáo viên của các trường học ở Đông Phi. Một trong những nguyên tắc mà tôi muốn những giáo viên thực tập phải thấm nhuần đó là: “Trẻ em nhớ bốn mươi phần trăm những gì chúng nghe được, sáu mươi phần trăm những gì chúng nghe và thấy, và tám mươi phần trăm những gì chúng nghe, nhìn và thực hiện.” Tỷ lệ có thể thay đổi qua nhiều năm, nhưng nguyên tắc vẫn giữ nguyên như vậy. Nếu bạn muốn tạo một tác động tối đa đến tâm trí trẻ con, đừng chỉ nói cho chúng nghe mà thôi. Hãy làm sao để chúng có thể nghe, nhìn thấy và thực hiện. Hãy làm sao cho những đứa trẻ đó biến những gì chúng học được thành một hành động mà chúng tự thực hiện.

Theo tôi hiểu về các thánh lễ hoặc nghi lễ, nguyên tắc tương tự cũng được áp dụng. Các lễ thật nền tảng vĩ đại của Tân Ước rất quan trọng đến nỗi Đức Chúa Trời đã chỉ định cho chúng ta không chỉ đơn thuần là lắng nghe, thậm chí không chỉ là lắng nghe và nhìn thấy. Thay vào đó, Ngài đòi hỏi chúng ta vừa lắng nghe, vừa nhìn thấy và thực hiện nữa.

Trong Thân thể của Đấng Christ, có nhiều truyền thống khác nhau về số lượng các thánh lễ hoặc nghi lễ thực tế được dạy trong Tân Ước. Chúng ta không có đủ chỗ để

trình bày tất cả ở đây. Nhưng vì mục đích của chúng ta trong chương này, tôi sẽ nêu ngắn gọn ba thánh lễ của Hội Thánh.

1. Báp-têm. Thánh lễ đầu tiên trong số đó là thánh lễ *báp-têm*. Đây là thánh lễ hoặc nghi lễ đầu tiên mà nhờ đó chúng ta trở nên đồng nhất cách công khai với Đấng Christ và thân thể của Ngài. Đây là một *hành động*. Bất kể nó được thực hiện như thế nào - cho dù là bằng cách rảy nước hay chìm mình xuống nước - thì sự dạy dỗ nền tảng về phép báp-têm được chia sẻ bởi tất cả các hội thánh Cơ Đốc chính yếu là như nhau. Đây là một hành động công khai đồng nhất với Chúa Giê-xu Christ trong sự chết, sự chôn và phục sinh của Ngài.

Đây là niềm tin cá nhân của tôi. Không có hành động xác quyết đó, một tín đồ không có quyền đòi hỏi một vị trí trong thân thể của Đấng Christ. Không có một trường hợp nào trong Tân Ước về bất kỳ ai tuyên bố sự cứu rỗi mà không được báp-têm. Bạn không thể tìm được một ai. Trong Mác 16:16, Chúa Giê-xu nói: “Ai tin và chịu báp-têm sẽ được cứu.” Thánh lễ này - sự đồng nhất của chúng ta với Chúa Giê-xu trong sự chết, sự chôn và sự phục sinh của Ngài - quan trọng đến nỗi Đức Chúa Trời đã chỉ định nó cho tất cả các tín đồ. Mỗi khi một người được tiếp nhận vào thân thể của Đấng Christ, họ sẽ xác nhận lối vào đó bằng hành động tượng trưng này. Không chỉ vậy, đối với tất cả những người chứng kiến lễ báp-têm đều tự nhắc nhở mình về tầm quan trọng của nó.

2. Xức Dầu cho người bệnh. Một thánh lễ hay lễ nghi khác là *xức dầu cho người bệnh*. Lễ thật này quan trọng đến nỗi Chúa không chỉ để cho chúng ta nghe, hoặc nghe và nhìn thấy, nhưng Ngài còn bảo chúng ta thực hiện.

Ý nghĩa của việc xúc dầu cho người bệnh bằng dầu là gì? Xuyên suốt Kinh Thánh, dầu luôn tượng trưng cho Đức Thánh Linh. Khi chúng ta xúc cho người bệnh bằng dầu, chúng ta đang tuyên bố với toàn cõi vũ trụ rằng chúng ta tin Đức Thánh Linh sẽ làm theo những gì Kinh Thánh nói rằng Ngài sẽ làm. Ngài sẽ nhanh chóng; Ngài sẽ ban sự sống; và Ngài sẽ phục hồi sức khỏe cho thân thể của những tín đồ đau bệnh.

3. Tiệc Thánh. Thánh lễ hay lễ nghi thứ ba là thánh lễ Tiệc Thánh, Sự Hiệp Thông hay Bữa Tiệc Của Chúa. Trong thánh lễ này, chúng ta đang tuyên bố rằng Chúa Giê-xu Christ, Con Đức Chúa Trời, đã chết và đổ huyết của Ngài trên thập tự giá vì chúng ta. Mỗi khi bạn và tôi làm điều này, chúng ta làm để tưởng nhớ đến Chúa. Ngài không bao giờ muốn chúng ta quên đi sự thật là Chúa Giê-xu đã chết vì chúng ta là những tội nhân.

Tôi tin chắc rằng rất nhiều Cơ Đốc nhân trải qua những rắc rối trong tâm linh vì tâm trí của họ không tập trung vào sự chết của Chúa Giê-xu. Họ nói rằng: “Tôi không biết liệu Chúa có yêu tôi không. Có phải Chúa đã quên tôi rồi không?” Bạn không thể nào nói như thế nếu bạn nhớ đến thập tự giá. Thập giá là minh chứng tội đĩnh của tình yêu của Đức Chúa Trời dành cho mỗi chúng ta.

Hãy một lần nữa lắng nghe những lời trong Rô-ma 8:32:

Ngài đã không tiếc chính Con mình, nhưng vì tất cả chúng ta mà phó Con ấy cho, thì Ngài lại không ban mọi sự cùng với Con ấy cho chúng ta sao?

Đây là sự đảm bảo rằng toàn bộ cơ nghiệp là của chúng ta. Chúa đang phán rằng: “Điều hết sức quan trọng – đặc biệt là trong thời điểm tăm tối, thử thách và áp lực – mà con dân của ta đưa vào thực hành thánh lễ và nghi lễ này. Khi dự Tiệc của Chúa, các con sẽ liên tục nhớ đến lẽ thật về sự chết và hy sinh của Chúa Giê-xu cho các con.” Chúa đang phán với chúng ta: “Ta không bao giờ muốn các con quên mất đi. Ta muốn các con liên tục được nhắc nhở về điều này.”

Dự Tiệc Thánh Thường Xuyên

Câu Kinh Thánh I Cô-rinh-tô 11:25 trong bản King James nói về lúc Chúa Giê-xu cầm chén, Ngài nói: “Khi các con thường xuyên uống, hãy làm điều này để nhớ ta.” Một số người chỉ trích những điểm nhất định của Hội thánh Tin Lành đã nói rằng: “Chúng ta đã thay đổi ‘thường xuyên’ thành ‘hiếm khi’ uống”.

Tôi hoàn toàn tin rằng các tín đồ nên thường xuyên nhớ đến sự chết của Chúa. Một số hội thánh mà tôi có kết nối đã không thực hành Tiệc Thánh thường xuyên như đáng phải có. Những gì tôi sắp nói tiếp theo đây có thể làm bạn bị sốc hoặc cũng có thể là chúc phúc cho bạn, nhưng Ruth và tôi đã quyết định dự Tiệc Thánh mỗi buổi sáng. Tôi không bao giờ muốn quên Tiệc Thánh.

Người ta nói rằng Smith Wigglesworth, một trong những nhà truyền giáo tiên phong vĩ đại của phong trào Ngũ Tuần, luôn muốn dự Tiệc Thánh ở bất cứ nơi nào ông có thể dự được. Trong các chuyến đi truyền giáo của mình, ông thường đi tìm những hội thánh có thực hành Tiệc Thánh. Khi tìm được, ông đi vào và chung dự thánh lễ ở

QUYÊN NĂNG CỦA TIỆC THÁNH

đó. Tôi thực sự tin rằng rất nhiều vấn đề của chúng ta – về tinh thần, tình cảm, tâm lý – có nguyên nhân là do chúng ta không nhớ đến sự chết của Chúa.

CHƯƠNG BẢY

Khía Cạnh 3: Mong Đợi

Khía cạnh thứ ba của Tiệc Thánh trong mối quan hệ với Chúa Giê-xu là *mong đợi*. Khía cạnh này có liên hệ rất chặt chẽ với hai khía cạnh trước: công bố và tưởng nhớ. Chúng ta sẽ tham khảo I Cô-rinh-tô 11:26 một lần nữa. Lần này, hãy rất chú ý đến phần cuối:

Vậy, mỗi lần anh em ăn bánh này, uống chén này thì rao giảng sự chết của Chúa cho đến lúc Ngài đến.

Chúng ta không chỉ đơn thuần là nhìn lại sự chết của Ngài và công bố. Thay vào đó, chúng ta cũng mong chờ sự hiện đến của Ngài! Mỗi khi thực hiện thánh lễ này cùng nhau, chúng ta lại tự nhắc nhở về hai lẽ thật này: thứ nhất, Chúa Giê-xu đã chết trên thập tự giá vì tội lỗi của chúng ta; thứ hai, Ngài sẽ quay trở lại!

Nếu bạn và tôi thực sự có thể sống – từng khoảnh khắc – trong sự ý thức rằng Chúa Giê-xu đã chết thay cho

bạn và tôi trong quá khứ và Ngài sẽ đến với bạn và tôi trong tương lai, nhiều sự suy sụp và tâm trạng tồi tệ của chúng ta sẽ không bao giờ xuất hiện.

Sự khẳng định này đã được thể hiện tuyệt hay bởi một vị thánh trong các thế hệ trước, Sir Robert Anderson, trong một cuốn sách mà ông viết có tên *Vị Hoàng Tử Sắp Đến*. Trong cuốn sách đó, ông nói rằng khi chúng ta dự Tiệc Thánh, mọi thứ khác đều trở nên mờ nhạt. Trong lúc đó, chúng ta chỉ tập trung vào các vấn đề thực sự quan trọng. Đây là cách nói của Anderson: “Không có quá khứ nào ngoài thập tự giá; không có tương lai nào ngoài sự hiện đến [của Chúa Giê-xu].”

Thật tốt biết bao khi chúng ta để tất cả những sự cố nhỏ nhặt khiến chúng ta lúng túng, rối bời, bối rối mờ nhạt dần trong tầm mắt của chúng ta. Chúng ta nhìn lại thập tự giá và sau đó chúng ta hướng đến điều sắp xảy ra.

Lạy Chúa Giê-xu, Xin Đến Mau Chóng!

Có những giai đoạn trong các cuộc phục hưng và đổi mới trong quá khứ khi các Cơ Đốc nhân thực sự ý thức về sự hiện đến của Chúa. Ngay cả cuộc trò chuyện của họ cũng được ghi dấu bằng một sự kỳ vọng, như thể Chúa sẽ đến trong vòng năm năm tới. Nhưng sau đó, Ngài vẫn chưa đến. Kết quả là, chúng ta đã nhìn thấy một kiểu phản ứng sai lầm: “Đúng là thật dại dột khi nói về sự hiện đến của Chúa.”

Tuy nhiên, theo như tôi nghĩ, *không* có gì là ngu ngốc khi nói về sự hiện đến của Chúa cả. Tôi tin rằng Chúa đang đến, và tôi tin rằng Ngài sẽ đến mau chóng. Tôi tin rằng Ngài sẽ đến thịnh linh. Tân Ước kết thúc bằng lời cầu

nguyện này: “Đấng làm chứng cho những điều này phán: “Phải, Ta đến mau chóng.” A-men. Lạy Chúa là Đức Chúa Jê-sus, xin hãy đến!” (Khải Huyền 22:20).

Tôi nghĩ đang có một điều gì đó không ổn với tình trạng thuộc linh của chúng ta nếu chúng ta không thể cầu nguyện lời cầu nguyện đó với một tấm lòng chân thành. Những lời đó đã được viết khoảng hai mươi thế kỷ trước. Có phải thật ngớ ngẩn khi cầu nguyện như vậy không? Theo tôi được biết thì không hề ngớ ngẩn chút nào.

Bất kể chúng ta làm gì với tư cách là Thân thể của Đấng Christ (và chúng ta có trách nhiệm lớn lao trên đất này mà chúng ta vẫn chưa hoàn thành), thì tôi vẫn tin chắc rằng giải pháp cuối cùng và duy nhất cho các vấn đề trên đất này là sự trở lại cá nhân của Chúa Giê-xu. Nếu Chúa không quay trở lại, thì chúng ta sẽ ở mãi trong tình trạng lộn xộn, mà không bao giờ thoát ra được.

Hoàng Tử Sắp Đến

Với kết luận của chương này, chúng ta đã xem xét ba khía cạnh đầu tiên của việc dự phần Tiệc Thánh. Hãy để tôi nhắc lại ba khía cạnh trong mối quan hệ của chúng ta với Đấng Christ. Đầu tiên, *công bố*; thứ hai, *tưởng nhớ*, nhìn lại quá khứ; thứ ba, *mong đợi*; hướng tới tương lai.

Sẽ là một ý hay nếu chúng ta kết thúc phần nghiên cứu này bằng cách lặp lại những lời lẽ của Sir Robert Anderson, tóm tắt cách xuất sắc chương này phải không nào? (Bạn có thể đọc to, như một lời tuyên bố của chính mình.)

Chúng ta sẽ cùng đọc ba lần:

*“Không có quá khứ nào ngoài thập tự giá;
không có tương lai nào ngoài sự hiện đến.”*

*“Không có quá khứ nào ngoài thập tự giá;
không có tương lai nào ngoài sự hiện đến.”*

*“Không có quá khứ nào ngoài thập tự giá;
không có tương lai nào ngoài sự hiện đến.”*

CHƯƠNG TÁM

Khía Cạnh 4: Nhận Biết

Trong phần này và hai chương tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu nghiên cứu ba khía cạnh tiếp theo của các Tiệc Thánh - khía cạnh bốn, năm và sáu. Khi chúng ta dự Tiệc Của Chúa, những khía cạnh này nói lên mối quan hệ của chúng ta với thân thể của Đấng Christ. Ba từ mà tôi đã chọn để nói về các khía cạnh này là *nhận biết*, *dự phần* và *chia sẻ*.

Trong chương này, khía cạnh chúng ta sẽ tập trung vào là sự nhận biết. Hãy bắt đầu bằng cách xem xét một câu Kinh Thánh khác đã từng được xem xét trong nghiên cứu này, I Cô-rinh-tô 11:29:

Vì người nào không phân biệt thân Chúa mà ăn bánh, uống chén ấy tức là ăn uống sự phán xét cho chính mình.

Liên quan đến khía cạnh thứ tư, *nhận biết*, tôi tin rằng câu Kinh Thánh này có hai áp dụng rất quan trọng đối

với cá nhân chúng ta. Có lẽ từ *phân biệt* sẽ giúp chúng ta thấy những áp dụng đó rõ ràng hơn.

Nhìn Thấy Bên Dưới Bề Mặt

Nhiều lần trong những năm tôi ở trong chức vụ giải cứu, Chúa ban cho tôi ơn phân biệt các linh. Khi ân tứ này vận hành, dường như tôi có thể nhìn thấy bên dưới bề mặt tính cách của người anh chị em đang tìm kiếm sự giúp đỡ. Tôi đã có thể nhận thức được tình trạng tâm linh bên trong của người cần giúp đỡ, một điều gì đó vượt ra ngoài những gì có thể được bày tỏ cho các giác quan tự nhiên. Theo một nghĩa nào đó, tôi có thể nhận thấy thực tại bên trong. Nhiều lần, tôi đã nhận thấy ở những người có linh sự chết vận hành trong họ. Tôi không thể nói chính xác cho bạn nó là thế nào, nhưng tôi biết điều đó khi tôi nhìn thấy – như thể tôi đang nhìn sâu vào tâm linh của họ vậy.

Đối với Tiệc Thánh cũng vậy, tôi tin rằng đó là cách chúng ta nên nhìn thấy bánh – yếu tố đại diện cho thân thể của Đấng Christ. Đầu tiên, chúng ta nhìn bánh và chúng ta chỉ thấy đơn thuần đó là bánh thối. Một số người, như tôi chẳng hạn, thích dùng bánh matzo (bánh không men lễ Vượt Qua). Một số khác trong các nhà thờ truyền thống nhất thì dùng bánh xốp nhỏ. Tôi nhớ khi còn là một cậu bé lớn lên trong Giáo hội Anh giáo, tôi đã dự bánh xốp nhỏ.

Bánh không men rõ ràng là loại bánh mà Chúa Giê-xu và các môn đệ của Ngài dự, bởi vì hôm đó là Lễ Vượt Qua và không ai được phép ăn bất cứ thứ gì với men. Đối với chúng ta, cho dù đó là bánh xốp, một miếng matzo, bánh mì không men hay chỉ là một miếng bánh mì nướng

thông thường, thì chúng ta vẫn có thể phân biệt được ý nghĩa lớn hơn của nó. Nếu chúng ta thực hành sự phân biệt này, chúng ta sẽ nhận thấy thực tế bên dưới bề mặt. Chúng ta sẽ thấy gì? Chúng ta sẽ thấy thân thể của Chúa.

Hai Sự Áp Dụng

Cá nhân tôi tin rằng khi tôi dự Tiệc Thánh, nếu đã đáp ứng được các điều kiện của Chúa, thì miếng bánh tôi đang ăn chính là thân thể của Chúa. Tôi không làm việc mang tính biểu tượng; Tôi đang thực sự làm điều đó. Nó không phải chỉ là một biểu tượng; đó là thân thể của Chúa. Đó là sự phân biệt. Và đó là sự áp dụng đầu tiên của “phân biệt thân Chúa cách xứng đáng.”

Tuy nhiên, Phao-lô nói bởi vì chỉ có một cái bánh, chúng ta chỉ là một thân thể. Vì vậy, cái bánh không chỉ đơn thuần là đại diện và trở thành thân thể của Chúa mà tôi dự phần và được ăn nuốt; nó còn đại diện cho tôi là thân thể tập hợp của Chúa – Hội Thánh, cũng là thân thể của Ngài. Đây là sự áp dụng thứ hai của “phân biệt thân Chúa cách xứng đáng.” Một lần nữa, bạn tôi ơi, bạn và tôi cần khả năng phân biệt để hiểu những khái niệm quan trọng này.

Bạn của tôi, Bob Mumford, thường xuyên nói rằng: “Chúa đã có rất nhiều đứa con kỳ lạ!” Về phương diện tự nhiên, bạn có thể nhìn người bên cạnh mình trong một lễ Tiệc Thánh và nói rằng: “Tôi không thấy nhiều điều thú vị ở đây!” Nói như thế cũng giống như việc bạn nhìn vào gương và nói một điều tương tự về bản thân.

Nhưng khi chúng ta dự Tiệc Thánh, bạn và tôi phải nhìn thấy bên dưới bề mặt. Khi tôi nhìn đến những anh chị

em ở bên cạnh hoặc trước mặt tôi, tôi không thấy đó chỉ đơn thuần là một người mà tôi thấy đó là một thành viên trong thân thể của Đấng Christ. Tôi nhìn thấy một người mà Chúa Giê-xu đã chết và đổ huyết của Ngài thay cho họ.

Tôi phải nhận ra rằng nếu tôi không trân trọng và quý giá người đó, thì tôi đang làm buồn lòng Chúa. Tại sao? Bởi vì Chúa quá yêu thương vị thánh đồ yêu dấu đang ngồi cạnh tôi đó đến nỗi chết thay cho họ. Chắc chắn Chúa sẽ rất đau lòng nếu chúng ta có thái độ sai trật, không xem trọng đối với một thành viên trong thân thể của Chúa.

Quan Tâm Lẫn Nhau

Tôi tin rằng đây là vấn đề thực sự của người Cô-rinh-tô. Có rất nhiều mối quan hệ sai trật giữa họ. Họ đã không phân biệt – hay nói cách khác là không nhận ra thân thể của Chúa. Do đó, Phao-lô đã nói với họ: *“Vì lý do đó mà trong anh em có nhiều người đau yếu, bệnh tật và có lắm kẻ ngủ [thậm chí là chết]”* (I Cô-rinh-tô 11:30). Phải chăng đây có thể là một nguyên nhân chính gây nên bệnh tật giữa vòng các Cơ Đốc nhân ngày nay? Cũng có thể là như vậy vì nhiều Cơ Đốc nhân không đối xử với nhau ít nhất là như các thành viên trong thân thể Đấng Christ. Tôi nói điều đó với sự hối tiếc sâu sắc.

Sự thật là tất cả chúng ta đã bị đối xử không tốt. Lắm lúc, khi những sự việc đau lòng xảy ra với tôi mà nó lại đến từ một người anh em trong Chúa của tôi, tôi đã cảm thấy như muốn nói rằng: “Bạn bè mà như thế, thì tôi không cần kẻ thù nữa.” Tuy nhiên, tôi không tin rằng mình đã phải khổ sở hơn những người khác. Thực ra, tôi biết là những người khác còn khổ sở hơn tôi rất nhiều.

Vì vậy, khía cạnh này của Tiệc Thánh, *nhận ra*, đang nói về sự phân biệt. Nó liên quan đến việc nhìn bên dưới về bề ngoài và nhận ra thực tại bên trong – cái lâu dài, tâm linh và vĩnh cửu.

Có hai sự áp dụng của khía cạnh này. Trước hết, miếng bánh nhỏ bạn cầm trên bạn chính là thân thể của Chúa, nếu bạn dự cách hợp lẽ. Thứ hai, sâu bên trong những người xung quanh bạn, những người cùng chung dự một chiếc bánh chính là thân thể đang sống của Chúa. Họ là những chi thể trong thân thể của Ngài. Chúng ta hãy cầu nguyện rằng chúng ta sẽ nhận thức đúng đắn về nhau.

Phao-lô đưa ra một sự cân nhắc quan trọng khác trong câu sau: “Vậy, mỗi người phải tự xét chính mình rồi mới ăn bánh, uống chén ấy.” (I Cô-rinh-tô 11:28).

Tôi rất vui vì tôi không phải tra xét người khác. Thực ra, đây mới là sự thật: Tôi có một công việc toàn thời gian là tự xét chính mình!

CHƯƠNG CHÍN

Khía Cảnh 5: Dự Phần

Khía cạnh tiếp theo của Tiệc Thánh trong mối liên hệ với thân thể Đấng Christ là sự dự phần. Để bắt đầu phần này, chúng ta sẽ xem lại 1 Cô-rinh-tô 10:17:

Vì chỉ có một cái bánh, và tất cả chúng ta cùng chia sẻ cái bánh ấy, nên chúng ta dù nhiều cũng chỉ là một thân thể.

Khi chúng ta *chung dự* (một động từ) bánh, đó là *sự dự phần* của chúng ta (một danh từ) trong Tiệc Thánh (sự thông công thánh). Chúng ta là những người dự phần. Liên quan đến khía cạnh đó, tôi muốn chúng ta cùng xem Giăng 6:53.

Đức Chúa Giê-xu bảo họ: “Thật, Ta bảo thật các ngươi, nếu các ngươi không ăn thịt và uống huyết Con Người, thì không có sự sống đời đời trong các ngươi đâu.”

câu 53

Đây là điểm chính của câu này: chỉ có một nguồn sự sống. Đó là trong thân xác và trong huyết của Chúa.

Một lần nọ, tôi sống trong một cộng đồng Ả-rập ở Palestine, ngày nay là Israel. Tôi sống ở một thị trấn tên là Ramallah. Trong thời gian sống ở Ramallah, tôi phát hiện ra rằng khi các tín đồ Ả-rập dự Tiệc Thánh, họ thực sự nói (bằng tiếng Ả-rập) rằng “Chúng tôi muốn uống máu của Chúa Giê-xu.” Đó là cụm từ thực tế họ sử dụng. Thật ra, tôi nghĩ nó rất phù hợp.

Tất nhiên, ai cũng có thể khựng lại khi nghĩ đến việc ăn thịt và uống máu của Chúa. Yếu tố đó chắc chắn đã rất thực với các môn đệ. Khi Chúa Giê-xu nói những lời này trong Giăng 6, một số môn đệ của Ngài đã rời bỏ Ngài. Họ nói, “chúng tôi không thể chấp nhận được lời nói chuyện như vậy”. Trái ngược với phản ứng đó, trong suốt nhiều năm qua tôi đã tự học được nguyên tắc khiêm nhu trước Lời Chúa, không tranh cãi với Lời Chúa. Chúa Giê-xu nói, “nếu các ngươi không ăn thịt và uống huyết Ta, thì không có sự sống đời đời trong các ngươi đâu.” Câu nói đó là đúng. Điều đó là như vậy. Khi Chúa Giê-xu đã nói một điều nào đó, thì Ngài có phán quyết cuối cùng trong điều Ngài nói.

Sự Sống Lại

Hãy tiếp tục với nghiên cứu của chúng ta về Giăng 6, câu 54:

“Ai ăn thịt và uống huyết Ta, thì được sự sống đời đời, và Ta sẽ khiến người ấy sống lại trong ngày cuối cùng.”

Tôi không biết bạn có thể tiếp nhận được những gì tôi sắp nói hay không, nhưng tôi đã dành nhiều thời gian để nghiên cứu và suy ngẫm về chủ đề Sự Sống Lại. Trên thực tế, tôi đã viết một cuốn sách có tên *Sự Sống Lại của Thân Thể*. Giống như tất cả các tín hữu chính thống ở mọi thời đại, tôi tin vào sự sống lại của thân thể theo như Bài Tín Điều Các Sứ Đồ. Tôi không tin rằng Chúa sẽ ban cho chúng ta một thân thể khác, hoặc thân thể của người khác. Ngài sẽ ban cho chúng ta cùng một thân thể vốn có nhưng trong trạng thái vinh hiển. Bạn có tin điều đó không? Nếu bạn không tin, bạn cần đọc những gì được nói trong Kinh Thánh.

Làm thế nào Chúa có thể tập hợp tất cả những phần khác nhau của một thân thể đã chết rải rác khắp nơi trong nhiều thế kỷ? Cuối cùng, bạn có thể phải hướng câu hỏi đó thẳng đến Chúa. Nhưng tôi tin một cách đơn sơ rằng Ngài sẽ làm điều đó.

Nếu tôi đúng, dường như với tôi những gì Chúa đang nói trong câu này là: “Khi con ăn bánh và uống chén trong đức tin, đáp ứng các điều kiện, thì Ta đảm bảo rằng Ta sẽ làm thân thể vật lý của con sống lại.”

Chúng Ta Sẽ Được Biến Hóa

Đây là những gì tôi tin. Khi bạn dự Tiệc Thánh trong đức tin, từ đó trở đi, thân thể bạn khác với thân thể của một người chưa bao giờ dự phần trong thân và huyết của Chúa. Sẽ đến khoảnh khắc khi Chúa ra lệnh cho Thiên Sứ trưởng Gabriel phát ra tiếng kèn, tiếng ấy sẽ đánh thức những người chết trong Đấng Christ. Trong khoảnh khắc đó, tất cả những bộ phận nhỏ bé trên cơ thể của bạn, bất kể chúng

bị phân tán ở đâu hay khi nào, chúng sẽ ghép vào nhau và hợp lại thành một. Bạn sẽ bước ra với một thân thể mới, được vinh hiển; mới theo nghĩa là được vinh hiển, nhưng cũng giống như những bộ phận cấu thành thân thể bạn khi còn sống. Như tôi thấy được, sự bảo đảm của sự sống lại là qua sự dục phần vào thân thể và huyết Chúa. Như câu trong Giăng 6:54 có nói:

“Ai ăn thịt và uống huyết Ta, thì được sự sống đời đời...”

Xin lưu ý, bạn của tôi. Câu này không nói chúng ta sẽ có sự sống đời đời, nhưng chúng ta được sự sống đời đời.

“...và Ta sẽ khiến người ấy sống lại trong ngày cuối cùng.”

Đó là một sự bảo đảm được nói với chúng ta trực tiếp từ Chúa Giê-xu.

ĐỐI MẶT VỚI ĐAU KHỔ

Khi người vợ đầu tiên của tôi, Lydia, được Chúa gọi về nhà, đó là sự kiện khó khăn và cay đắng nhất từng xảy ra trong kinh nghiệm Cơ Đốc của tôi. Tôi muốn nói với bạn, bạn thân mến của tôi, cái chết là rất thật. Nó không đẹp chút nào. Thật là tàn nhẫn. Bất kỳ tôn giáo nào không có câu trả lời cho cái chết không đáp ứng được nhu cầu của nhân loại. Tôn giáo duy nhất có câu trả lời như vậy là Cơ Đốc giáo.

Khi Lydia về với Chúa, tôi đã là một thầy giảng đạo trong hơn ba mươi năm. Vào thời điểm khó khăn đó, tôi phải ngồi xuống và nói với chính mình, “Liệu tôi có tin

những gì mình đã giảng không? Tôi đã giảng rằng sẽ có sự sống lại - sẽ có một cuộc hội ngộ. Tôi có tin điều đó chẳng?” Tôi nghĩ về điều đó một cách rất nghiêm túc. Rồi tôi tự nhủ: “Vâng, tôi tin điều đó.” Nếu tôi không tin điều đó, cuối cùng tôi sẽ trở thành một người vô vọng.

Khi những tín hữu gần gũi và thân yêu với chúng ta chết, chúng ta đau buồn - nhưng không phải như cách thế gian đau buồn, vì thế gian đau buồn mà không có hy vọng. Nhưng chúng ta có hy vọng. Chúng ta, người công chính, có hy vọng nơi sự chết của Chúa.

Nguồn Sống của Chúng Ta

Chúng ta hãy tiếp tục nghiên cứu về Giảng chương 6, tập trung vào câu 55 và 56:

“Vì thịt Ta thật là thức ăn, huyết Ta thật là thức uống. Ai ăn thịt Ta và uống huyết Ta, thì ở trong Ta, và Ta ở trong người ấy.”

câu 55-56

Những gì Chúa Giê-xu nói ở đây có thể được dịch theo thì hiện tại tiếp diễn: *“Ai [tiếp tục] ăn thịt Ta và [tiếp tục] uống huyết Ta, thì [tiếp tục] ở trong Ta, và Ta ở trong người ấy.”*

“Như Cha hằng sống đã sai Ta, và Ta nhờ Ngài mà sống thế nào, thì người ăn Ta cũng sẽ nhờ Ta mà sống thế ấy.”

câu 57

Chúa Giê-xu đã sống một cuộc đời hoàn toàn phụ thuộc vào sự sống của Chúa Cha. Cha là nguồn sống của

Ngài. Hiển nhiên, khi Chúa Giê-xu trở nên hoàn toàn đồng nhất với tội lỗi của chúng ta và Ngài bị cắt đứt khỏi nguồn sống đó, Ngài chết.

Cũng như Chúa Cha là nguồn sống của Chúa Giê-xu, thì Chúa Giê-xu cũng là nguồn sống của mọi tín hữu chân chính. Như Chúa Giê-xu sống nhờ Chúa Cha, nên chúng ta cũng sống nhờ Ngài. Sự sống của chúng ta là phụ thuộc vào mối liên hệ không ngừng của chúng ta với Ngài.

Trong câu 58 của Giăng 6, Chúa Giê-xu nói rằng khi chúng ta dự Tiệc Thánh, chúng ta đang dự phần vào nguồn sống.

“Đây là bánh từ trời xuống, không như bánh tổ phụ các người ăn rồi chết, nhưng người nào ăn bánh này sẽ sống đời đời.”

Câu 58

Bạn có biết phần thú vị nhất của những lời này là gì không? Những lời này là thật. Bạn có biết điều gì về Kinh Thánh luôn đem phước hạnh đến cho tôi không? Hầu hết những lễ thật quan trọng được nói bằng lời của một âm tiết: *người - nào - ăn - bánh - này - sẽ - sống - đời - đời*. Đó là những gì Chúa Giê-xu hứa. Đó là sự thật.

CHƯƠNG MƯỜI

Khía cạnh thứ sáu: Chia sẻ

Trong hai chương trước, chúng ta đã thảo luận về cách chúng ta liên hệ đến thân thể của Đấng Christ khi chúng ta dự Tiệc Thánh. Đầu tiên, chúng ta nói đến *sự nhận biết*. Chúng ta thấy rằng nó đòi hỏi phải phân biệt để thấy rằng bánh và chén mà chúng ta dự là thân thể thực sự của Chúa Giê-xu trong chúng ta và trong các tín hữu. Tiếp theo, chúng ta nói đến *sự dự phần*. Chúng ta thấy rằng việc thông công với thân và huyết của Ngài cho phép chúng ta sống đời đời trong Ngài. Trong chương này, chúng ta sẽ thảo luận về khía cạnh thứ 6, khía cạnh tiếp theo liên quan đến thân thể của Đấng Christ trong Tiệc Thánh. Khía cạnh thứ 6 – *Chia sẻ* trong Tiệc Thánh với những người khác.

Phần Kinh Thánh cho điểm đầu tiên của chúng ta là trong 1 Cô-rinh-tô 10:16:

Chén phước hạnh mà chúng ta tạ ơn, không phải là dự phần trong huyết của Đấng Cơ Đốc

*sao? Bánh mà chúng ta bẻ ra, không phải là
dự phần trong thân của Đấng Cơ Đốc sao?*

Khi chúng ta dự phần bánh và chén, chúng ta đang chia sẻ trong thân thể của Đấng Christ. Chúng ta đang chia sẻ với tất cả các tín hữu khác. Đó là một lời nhắc nhở cho chúng ta rằng chúng ta là một phần của một hội chúng lớn.

Chúng ta có thể chỉ là một nhóm nhỏ, không đáng kể trong mắt và hoàn cảnh của chính chúng ta. Nhưng khi chúng ta chia sẻ trong Tiệc Thánh, nhận ra thực tại thuộc linh lớn lao của nguyên tắc đó, chúng ta nhận biết lẽ thật. Chúng ta là một phần của một nhóm người bắt đầu trong Tân Ước, đã tiếp tục kể từ đó và vẫn đang tiếp tục.

Chia sẻ Vượt Qua Tấm Màn

Khi tôi dạy về Tiệc Thánh, tôi thường nhắc lại di sản Anh giáo của mình. Tôi nhớ rằng trong Nhà thờ Anh giáo, chúng tôi thường tổ chức một ngày gọi là ngày Lễ Các Thánh. Tôi rất tiếc phải nói rằng khi tôi trở thành một người Ngũ Tuần, tôi đã quên tất cả về ngày Lễ Các Thánh.

Tuy nhiên, tất cả sự quên lãng đó đã thay đổi khi vợ tôi, Lydia, được Chúa gọi về nhà. Lần đầu tiên trong đời, tôi không thể giữ những kết ước rao giảng của mình. Lần khác duy nhất mà tôi không thể giữ kết ước rao giảng là khi tôi bị bệnh. Tuy nhiên, trong hai hoặc ba tuần sau cái chết của Lydia, tôi nói với mọi người, “tôi xin lỗi, tôi chưa sẵn sàng để giảng.”

Nhưng sau đó tôi nhận ra rằng việc tôi từ chối rao giảng sẽ không làm Lydia hài lòng chút nào! Tại sao tôi ngồi ở nhà? Nếu cô ấy ở đây, cô ấy sẽ muốn tôi ra ngoài

giảng đạo! Vì vậy, tôi đã thực hiện kết ước tiếp theo của mình.

Kết ước đó là với Hiệp hội Công giáo Ân tứ Đông Nam, được tổ chức tại Augusta, Georgia. Tất nhiên, đó chủ yếu là một buổi nhóm của tín hữu Công giáo. Bạn có biết những gì tôi phát hiện ra khi tôi đến không? Đó là ngày Lễ Các Thánh. Và bạn có biết họ ăn mừng như thế nào không? Bằng Tiệc Thánh - với toàn thể thân thể Đấng Christ. Không chỉ với những người còn trên trái đất, mà ngay cả với những người đã đi trước họ.

Đó là buổi nhóm nơi công cộng đầu tiên mà tôi tham gia sau cái chết của Lydia. Không có gì có thể thích hợp hơn. Tôi đột nhiên có một cái nhìn thoáng qua về một lẽ thật mà lẽ ra tôi phải biết từ lâu rồi. Những gì tôi thấy ở đây là: tấm màn ngăn cách các tín hữu giữa đời này và đời sau không tối tăm và nặng nề, đó là một tấm màn rất mỏng manh. Tấm màn tối tăm và nặng nề nằm trong thế giới này là giữa những người tin và những người không tin.

Gốc Đan Mạch của Lydia

Tôi muốn kể thêm một vài giai thoại về Lydia để đưa chúng ta đến cuối chương này. Những câu chuyện cá nhân này là những ví dụ có liên quan về khía cạnh chúng ta đang thảo luận: chia sẻ trong Tiệc Thánh.

Có thể bạn biết Lydia cách cá nhân hoặc làm quen với bà ấy vào một dịp nào đó. Tôi phải nói rằng bà ấy là người dạn dĩ nhất mà tôi từng gặp. Lydia là một người rất thẳng thắn. Bà ấy không bao giờ nói bất cứ điều gì mà không có mục đích. Trong tất cả những năm chúng

tôi chung sống với nhau, tôi chưa bao giờ nghe bà ấy nói đùa. Bà ấy là người Đan Mạch. Nếu bạn biết văn hóa châu Âu, nhóm người thẳng thắn nhất ở châu Âu là người Đan Mạch. Và người thẳng thắn nhất Đan Mạch là Lydia!

Phải mất một số điều chỉnh từ phía tôi để quen với việc sống với một người thẳng thắn như vậy. Bà ấy từng nói với tôi, “người Anh các anh là một quốc gia của các nhà ngoại giao. Không ai biết khi nào các anh thực sự muốn nói gì.” Phải mất một chút thời gian để tiêu hóa câu này, nhưng nó hoàn toàn chính xác.

Tôi sẽ cố gắng để cẩn thận lý giải điều này, nhưng Lydia xuất thân từ Giáo Hội Lutheran ở Đan Mạch. Bà là một trong những người tiên phong của phong trào Ngũ Tuần trong đất nước của mình. Ở tuổi 38, bà nhận báp-têm trong Thánh Linh mà không thực sự biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Với mong muốn vâng phục lời Kinh thánh, sau đó bà chấp nhận thử thách để chịu báp-têm bằng cách chìm mình trong nước. Hành động này đối với phần Lydia, theo nghĩa đen đã gây tai tiếng cho cả quốc gia Đan Mạch, vốn không phải là một quốc gia rộng lớn. (Câu chuyện này được kể trong cuốn sách về đời sống của Lydia, *Cuộc hẹn ở Jerusalem*.)

Trên thực tế, trường hợp của bà đã lên đến Quốc hội Đan Mạch về việc liệu bà có thể tiếp tục làm giáo viên tại một trường công lập của Đan Mạch hay không sau khi theo đi giáo [chịu báp-têm bằng cách chìm mình trong nước]. (Chịu báp-têm lại là một vấn đề lớn với người Luther). Người Mỹ có thể gặp khó khăn trong việc hiểu văn hóa đó, nhưng nó rất thực tế ở châu Âu. Trong khoảng năm mươi năm, Lydia đã có một cuộc chiến liên miên với Giáo hội Lutheran.

Ánh Sáng Trong Bóng Tối

Khoảng hai năm trước khi Lydia qua đời, một người anh em thân yêu trong Chúa hỏi liệu anh ta có thể ghé qua để gặp chúng tôi không. Vào thời điểm đó, Lydia đang gặp vấn đề thuộc linh rất nghiêm trọng. Bà ấy thậm chí còn nghi ngờ về sự cứu rỗi của chính mình. Tôi đã đọc về điều này đã từng xảy ra với nhiều người nam, người nữ của Đức Chúa Trời, nhưng tôi không biết điều đó có thể xảy ra với một người rất gần gũi với tôi.

Người anh em đến thăm chúng tôi có một chức vụ đặc biệt trong lĩnh vực “lời tri thức”. Khi cầu nguyện với mọi người, đôi khi anh ta sẽ có được một bức tranh tinh thần rất sống động về những người có nhu cầu, vấn đề hoặc tình huống đặc biệt. Sau khi ba chúng tôi cầu nguyện một lúc trong phòng khách, tôi nói với Tom, anh có thấy gì không? Anh ấy nói, Vâng Vâng, vâng, tôi thấy. Tôi thấy một tòa nhà thờ lớn. Nó khá trống rỗng. Nó có cửa sổ kính màu, và nó có một dàn hợp xướng.

Sau đó, anh ta hỏi Lydia, hình ảnh này có liên quan gì đến bà không?

Lydia trả lời, “hoàn toàn không có liên hệ gì.”

“Hãy đợi một lát,” tôi nói với Tom. Sau đó tôi hỏi anh ấy, “Anh có nghĩ đó có thể là một nhà thờ Lutheran không?”

Anh ta nói, “vâng, vâng, đó là kiểu nhà thờ như vậy.”

Vì vậy, tôi đã nói với Lydia, “Em nghĩ gì về nhà thờ Lutheran?”

Bà ấy trả lời, “tôi ghét họ!”

Sau đó tôi nói với người vợ thân yêu của mình, “Em không thể ghét ai cả. Điều đó không được phép. Em phải ăn năn.”

Bà ấy đã ăn ăn và đó là bước ngoặt. Sau khoảng thời gian bên nhau, bà ấy bước ra khỏi bóng tối và bước vào ánh sáng. Chúa sắp xếp kinh nghiệm đó cho bà ấy, vì trong vòng hai năm sau, Chúa cất bà ấy đi.

Hãy để tôi tạm dừng tại điểm này để nói điều này: nếu hôm nay bạn còn ở trong bóng tối, hãy kiểm tra thái độ và các mối quan hệ của bạn. Bạn có ghét ai không? Còn ai bạn chưa tha thứ không?

Hiệp thông với các Thánh Đồ

Đây không phải là kết thúc của câu chuyện. Khoảng một năm sau khi Lydia qua đời, tôi được mời phát biểu tại Hội nghị từ thiện Lutheran được tổ chức vào mỗi mùa hè ở Minneapolis. Chúng tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời. Tôi được dạy dỗ các lớp Kinh Thánh cho khoảng chín nghìn người trong ba ngày liên tiếp.

Hội nghị kết thúc với toàn bộ giáo đoàn, có lẽ mười bốn ngàn người trong tất cả các giáo phái cùng nhau dự Tiệc Thánh. Vì tôi không còn ở trên bục nữa, tôi rất vui khi được vào vị trí trong khán phòng với tư cách là một thành viên của hội chúng, ngồi dưới ghế nhà thờ với những người khác. Tôi thích được hiệp thông với Chúa và thân thể của Ngài một cách rất thân mật và riêng tư.

Nhưng dù sao, đây là tình huống đã diễn ra, và tôi hy vọng những gì tôi sắp chia sẻ tiếp theo sẽ không làm xáo trộn thần học của bạn. Khi tôi ngồi dự Tiệc Thánh trong nhà

thờ Lutheran, lần đầu tiên, theo cách mà tôi chưa bao giờ trải qua trong đời - tôi biết rằng tôi đang dự phần thân thể và huyết của Chúa. Tôi không chỉ tin mà thôi. Tôi biết rõ.

Đây là những gì tôi muốn nói bây giờ, và tôi hy vọng bạn sẽ nhận lãnh được điều này. Trong khi tôi đang ngồi ở đó trong hội thánh Lutheran tham dự Thánh lễ Tiệc Thánh, tôi đã có một cuộc tương giao với Lydia trong vinh quang. Tôi không biết bạn có tin vào điều này hay không. Nhưng đây là những gì đã được truyền đạt cho tôi. Tôi không nói rằng Lydia đã nói chuyện với tôi, nhưng bằng cách nào đó, những gì tôi cảm nhận được từ bà ấy là, “Em rất vui vì anh ở đây thay mặt cho em.”

Tôi đã thấy điều này thích hợp đến mức nào. Tôi đã đại diện cho cả Lydia và bản thân mình khi tôi thực hiện hành động yêu thương, hiệp thông và hòa giải đó với anh chị em Lutheran của tôi không chỉ thay mặt tôi, mà còn nhân danh bà ấy.

Đối với tôi, sau những kinh nghiệm chia sẻ trong thân thể của Chúa, khía cạnh hiệp thông này đã trở nên rất thực tế.

Khi chúng ta tham dự Tiệc Thánh, tất cả các thánh đồ đi trước chúng ta đều chia sẻ với chúng ta trong lễ tưởng niệm sự chết của Chúa. Vì điều này là một lễ thật liên kết tất cả các tín hữu từ mọi thời đại, chủng tộc, hệ phái và nguồn gốc – với sự chết và sống lại của Chúa Giê-xu Christ.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Khía Cạnh Thứ Bảy: Phân Rã

Chúng ta nên đáp ứng và dự phần như thế nào trong Tiệc Thánh? Đó là câu hỏi chính mà chúng ta đã tìm cách trả lời trong cuốn sách này. Như tôi đã nói trước đó, Kinh thánh bày tỏ rằng khi chúng ta dự Tiệc Thánh, chúng ta liên hệ đến Chúa Giê-xu theo bảy khía cạnh hoặc bảy phương diện. Dưới đây là một bản tóm tắt ngắn gọn về sáu khía cạnh đầu tiên mà chúng ta đã thảo luận:

- 1) **Công bố:** công bố về sự chết của Ngài cho cõi hữu hình và cõi vô hình
- 2) **Tưởng nhớ:** nhớ về sự chết của Ngài (Ngài mong muốn chúng ta làm như vậy)
- 3) **Mong đợi:** trông đợi sự trở lại của Ngài
- 4) **Nhận biết:** nhận thức đúng bản chất của bánh và chén, thân thể của Ngài

5) Dự phần: *chung dự vào sự chết và sự phục sinh của Ngài bằng cách ăn thịt và huyết của Ngài*

6) Chia sẻ: *chia sẻ trong sự hiệp thông với tất cả các tín hữu trên đất và trong cõi đời đời*

Như bạn có thể thấy trong danh sách này, sáu khía cạnh này tập trung vào mối quan hệ của chúng ta với Chúa Giê-xu Christ và tất cả các tín hữu trong Tiệc Thánh. Ba khía cạnh đầu tiên liên quan đến chính Chúa Giê-xu và ba khía cạnh tiếp theo liên quan đến thân thể của Ngài.

Trong chương cuối cùng này, chúng ta sẽ thảo luận về khía cạnh thứ bảy của Tiệc Thánh. Khía cạnh này khác với sáu khía cạnh đầu vì nó không liên quan đến sự hiệp thông trong mối quan hệ với Chúa Giê-xu Christ. Thay vào đó, nó tập trung vào mối liên hệ với thế gian, đặc biệt là với những người không tin. Từ ngữ tôi đã chọn cho khía cạnh thứ bảy là phân rẽ.

Vạch Ra Đường Phân Cách

Trong các chương trước chúng ta đã đọc một phân đoạn từ 1 Cô-rinh-tô, chương 10, nơi Phao-lô đang giải quyết một vấn đề văn hóa trong hội thánh thời đó: Một tín hữu có được phép ăn thịt đã được hiến tế cho quỷ thần không? Tôi tin rằng câu trả lời của Phao-lô cho Hội Thánh tại Cô-rinh-tô cũng có ứng dụng cho chúng ta ngày nay. Hãy cùng đọc 1 Cô-rinh-tô 10, câu 20-21

Không ra gì cả, nhưng những gì người ngoại đạo cúng tế là cúng tế các quỷ, chứ không phải dâng lên cho Đức Chúa Trời. Vậy, tôi không muốn anh em dự phần với các quỷ. Anh em

không thể uống chén của Chúa và cũng uống chén của các quỷ. Anh em không thể dự tiệc của Chúa và cũng dự tiệc của các quỷ.

Đối với tôi, những câu này có nghĩa là khi chúng ta tham dự Tiệc Thánh, chúng ta đang vẽ một đường phân cách giữa chúng ta và mọi thứ thuộc về ma quỷ dưới bất kỳ dạng thức nào. Chúng ta loại bỏ khỏi chính mình mọi liên hệ với tà thuật, mọi loại hoạt động không tôn vinh Chúa Giê-xu. Chúng ta không thể đứng về hai phía.

Tôi đã nỗ lực để đảm bảo rằng gia đình của chúng tôi không bao giờ giữ lại bất kỳ ấn phẩm nào không tôn kính Chúa. Vào cuối chương thứ bảy của sách Phục truyền luật lệ ký, Môi-se nói với con dân Y-sơ-ra-ên rằng, “*Chớ đem vàng góm ghiếc này vào nhà mình, e người cũng đáng bị diệt như nó. Khá góm ghê và hiểm nó đến điều, vì là một vật đáng diệt.*” (Phục truyền luật lệ ký 7:26)

Bạn thân mến của tôi, tôi đề nghị rằng lần sau khi bạn về nhà sau khi tham dự Tiệc Thánh, bạn có thể cần phải dọn dẹp nhà cửa. Đừng để lại bất cứ thứ gì liên quan đến tử vi hoặc bói toán. Bạn có hiểu tại sao không? Những thứ đó có liên hệ đến ma quỷ và bạn không thể dự bàn tiệc của Chúa và bàn tiệc của quỷ cùng một lúc. Bạn không thể chia sẻ những điều của Satan và những điều của Chúa cùng một lúc.

Bạn thấy đấy, chúng ta đang gặp cùng một vấn đề mà Áp-ram gặp phải. Khi Mên-chi-xê-đéc gặp Áp-ram ở Thung lũng Vua, Áp-ram phải lựa chọn giữa những gì Mên-chi-xê-đéc đang cung cấp và những gì Vua Sô-đôm cung cấp. Lương tâm của ông nói với ông rằng ông không thể nhận của cả hai. Chúng ta cũng không thể.

Không Có Sự Trộn Lẫn

Để kết luận, tôi muốn đọc một phân đoạn từ sách E-xơ-ra, trong đó đặc biệt nhấn mạnh điểm cuối cùng này. Chương thứ tư của E-xơ-ra, mô tả việc xây dựng lại đền thờ bởi những người Do Thái bị lưu đày đã trở về Giê-ru-sa-lem từ Ba-by-lôn. Chúng ta sẽ chỉ xem xét ba câu đầu tiên. Đối với tôi, những câu này nhấn mạnh rất rõ sự phân biệt giữa những người thuộc về Đức Chúa Trời và những người không thuộc về Ngài.

Khi các thù nghịch của Giu-đa và Bên-gia-min hay rằng những người đã bị bắt làm phu tù được về cất đền thờ cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-so-ra-ên, bèn đi đến Xô-rô-ba-bên và các trưởng tộc mà nói rằng: Chúng tôi muốn đồng xây cất với các ngươi, vì chúng tôi tìm cầu Đức Chúa Trời của anh em, cũng như anh em, và chúng tôi đã tế lễ cho Ngài từ đời Ê-sa-Ha-đôn, vua A-si-ri, đem chúng tôi lên đây.

E-xơ-ra 4:1,2

Lúc đầu, điều này có vẻ như là một lời đề nghị thân thiện. Nhưng xét theo bối cảnh lịch sử, những người đưa ra lời đề nghị này là những người giữ những hình thức thờ cúng rất hỗn tạp. Họ giữ các yếu tố của Luật Môi-se và giao ước. Nhưng họ cũng giữ các yếu tố của ngoại giáo và ác quỷ, bao gồm cả việc hiến tế trẻ con.

Khi họ thấy dân sự của Đức Chúa Trời xây dựng đền thờ của Chúa ở Giê-ru-sa-lem, họ nói: “Hãy để chúng tôi tham gia với bạn. Chúng tôi muốn được tham gia vào dự án này.”

Tuy nhiên, nếu bạn đã đọc phần còn lại của chương này, bạn sẽ phát hiện ra rằng họ chẳng làm điều tốt lành nào – điều đó giải thích cho câu trả lời sau đây của các nhà lãnh đạo Do Thái.

Nhưng Xô-rô-ba-bên, Giê-sua, và các trưởng tộc khác của Y-sơ-ra-ên, đáp với chúng rằng: Các ngươi chẳng được phần chung với chúng ta dựng cất một đền thờ cho Đức Chúa Trời của chúng ta; song chúng ta, chỉ một mình chúng ta, sẽ cất một đền cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, y như Si-ru, vua Phe-rơ-sơ, đã truyền bảo chúng ta.

câu 3

Nếu tôi có thể diễn giải những gì họ nói, thì đó là một câu như thế này: “Tại sao các anh lại dám vượt qua ranh giới đó. Thần của anh và Đức Chúa Trời của chúng tôi không giống nhau ngay cả khi các anh dùng một số từ ngữ giống như chúng tôi dùng.”

Chỉ Một Mình Chúng Ta

Để đúc kết lại phân đoạn E-xơ-ra này, chúng ta đến với câu tôi muốn nhấn mạnh. Phần cuối của câu 3:

“...song chúng ta, chỉ một mình chúng ta, sẽ cất một đền cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên”

Đối với tôi, ba từ đó tổng hợp thông điệp này; Chúng tôi cùng nhau...

Với tôi, câu này đúc kết lại sứ điệp: “*chỉ một mình chúng ta.*”

QUYỀN NĂNG CỦA TIỆC THÁNH

“Chúng ta” nói về số nhiều – tất cả dân sự của Đức Chúa Trời cùng với nhau và cũng nói về sự hiệp một.

“Chi một mình” nói về sự phân biệt – chỉ có chúng ta, không liên hệ gì đến các anh.

Hội Thánh, thân thể Đấng Christ ngày nay cần phải đạt đến chỗ đó. Chúng ta cần phải là số nhiều – một thân thể được hình thành từ nhiều chi thể và phải hiệp một với nhau; Phân rẽ - không có sự thỏa hiệp với các yếu tố thuộc về ma quỷ.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Đáp Ứng của Chúng Ta với Tiệc Thánh

Chúng ta đã khám phá bảy khía cạnh của Tiệc Thánh rất chi tiết. Mục tiêu của chúng ta là phát triển sự hiểu biết sâu sắc hơn về cách bạn và tôi liên hệ đến Chúa Giê-xu, thân thể của Ngài và thế giới khi chúng ta tham dự Thánh Lễ Tiệc Thánh tốt đẹp và long trọng này.

Bây giờ chúng ta trở lại với câu hỏi mà chúng ta đã hỏi trong suốt cuốn sách này: đáp ứng của chúng ta với Tiệc Thánh là gì? Có lẽ cuốn sách này đã khiến cá nhân bạn cảm động để nhấn mạnh hơn vào việc giữ Lễ Tiệc Thánh. Một lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau lớn tiếng cầu nguyện với nhau để bày tỏ sự kết ước này.

Có thể là bạn thấy mình rơi vào tình huống khó xử tương tự như Lydia, mang theo những vết thương dường như đang phân rã bạn khỏi Chúa. Chúng ta đã thấy từ những sự cố liên quan đến Lydia, và sự ăn năn là bước

ngoặt. Bà đã bước ra khỏi bóng tối. Nếu hôm nay bạn đang ở trong bóng tối, bạn cũng có thể bước vào ánh sáng.

Khi bạn nghĩ về việc dự Tiệc Thánh, có bất kỳ thái độ nào trong lòng bạn cần phải ăn năn không? Bạn có ghét ai không? Có ai bạn chưa tha thứ không? Bạn có đang tranh chiến với Chúa điều gì không? Những vấn đề này cần phải được giải quyết.

Tại sao chúng ta không giải quyết tất cả những vấn đề này bây giờ và cầu nguyện cùng nhau? Hãy xin Chúa chuẩn bị tâm lòng của chúng ta ngay bây giờ bằng lời cầu nguyện sau đây:

“Cha Thiên Thượng ơi, con biết ơn Ngài sâu sắc về Tiệc Thánh tốt đẹp và long trọng – được ban cho chúng con qua Chúa Giê-xu trước khi Ngài bị đóng đinh. Bây giờ con kết ước dự Tiệc Thánh thường xuyên hơn như một cách mạnh mẽ để công bố về sự chết của Ngài, tưởng nhớ đến Ngài, mong đợi sự trở lại của Ngài, nhận biết thân thể của Ngài, dự phần vào sự chết và sự sống lại của Ngài, cùng chia sẻ với mọi tín hữu và phân rẽ khỏi những sự theo đuổi của thế gian. Cảm ơn Chúa, khi con dự Tiệc Thánh, con đang nhận lãnh sự sống từ Ngài và ăn mừng sự sống đời đời mà Ngài đã mang đến cho con.

Bây giờ con bước ra khỏi bóng tối. Con ăn năn tội lỗi và thái độ của mình. Con xin sự tha thứ qua sự hy sinh của Chúa Giê-xu trên thập giá cho con. Trong danh Chúa Giê-xu, con tha thứ cho tất cả những người đã làm tổn thương con và con tuyên bố tin cậy Chúa và kế hoạch của Ngài dành cho cuộc đời con

ĐÁP ỨNG CỦA CHÚNG TA VỚI TIỆC THÁNH

Con chuẩn bị tâm lòng con ngay bây giờ để gặp Ngài trong mọi cơ hội con dự Tiệc Thánh thiêng liêng và cao quý này. Amen”

Thông Tin Về Tác Giả

Derek Prince (1915–2003) có cha mẹ là người Anh nhưng được sinh ra tại Ấn Độ. Mặc dù được đào tạo để trở thành học giả tiếng Hy Lạp và tiếng Latinh tại trường Đại học Eton và Đại học Cambridge, nước Anh, nhưng ông còn tham gia học về triết học cổ đại và hiện đại tại trường Đại học King's College. Ngoài ra, ông cũng nghiên cứu một số ngôn ngữ hiện đại, bao gồm tiếng Do Thái và Aramaic, tại Đại học Cambridge và Đại học Hebrew ở Jerusalem.

Khi còn phục vụ trong quân đội Anh trong Thế chiến II, ông bắt đầu nghiên cứu Kinh Thánh và có một cuộc gặp gỡ với Chúa Jêsus Christ và chính cuộc gặp gỡ đó đã làm thay đổi đời sống ông. Sau cuộc gặp gỡ đó, ông đã rút ra hai kết luận: thứ nhất, Chúa Jêsus Christ là Đấng sống; thứ hai, Kinh Thánh là một cuốn sách đúng nghĩa, thực tế và không bị lỗi thời. Những kết luận này đã thay đổi toàn bộ cuộc đời ông, và sau đó ông đã dâng mình nghiên cứu và giảng dạy Kinh Thánh.

Ân tứ của Derek trong việc giải thích Kinh Thánh và sự dạy dỗ một cách rõ ràng và đơn giản đã giúp xây dựng một nền tảng đức tin cho hàng triệu con người. Cách tiếp cận phi hệ phái, phi giáo phái đã khiến cho việc giảng dạy của ông trở nên thiết thực và hữu ích cho những người thuộc mọi chủng tộc và tôn giáo.

Ông là tác giả của hơn 60 đầu sách, 600 audio và 100 video giáo lý. Phần nhiều trong số đó đã được chuyển ngữ và xuất bản sang hơn 60 ngôn ngữ. Kênh radio hàng ngày

của ông được dịch sang tiếng Ả-rập, tiếng Trung (Amoy, tiếng Quảng Đông, tiếng Quan Thoại, Thượng Hải, Swatow), Croatia, Đức, Malagasy, Mông Cổ, Nga, Samoa, Tây Ban Nha, Bahasa Indonesia và Tongan. Chương trình radio tiếp tục vươn đến nhiều người trên khắp thế giới.

Chức vụ Derek Prince tiếp tục sứ mạng vươn tới các tín hữu ở hơn 140 quốc gia với sự giảng dạy của Derek, để hoàn thành sứ mạng cứ tiếp tục “cho đến khi Chúa Jê-sus trở lại”. Điều này được thực hiện thông qua hơn 30 Văn phòng Derek Prince trên khắp thế giới, bao gồm những công trường chính ở Úc, Canada, Trung Quốc, Pháp, Đức, Ấn Độ, Indonesia, Malaysia, Myanmar, Nepal, Hà Lan, New Zealand, Na Uy, Pakistan, Nga, Nam Phi, Thụy Sĩ, Vương quốc Anh, Hoa Kỳ và Quần đảo Thái Bình Dương.

Để biết thông tin hiện tại về những địa điểm này và các địa điểm khác trên toàn thế giới, hãy truy cập www.derekprince.co.nz

Để truy cập thêm những sự dạy dỗ Kinh Thánh chất lượng cao hơn của Derek Prince, vui lòng truy cập: <https://vi.dpmvietnam.org/> và <https://en.dpmvietnam.org/> hoặc mã:

QUYỀN NĂNG CỦA TIỆC THÁNH

Tác giả: Derek Prince

Người dịch: David Tô

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

53 Tràng Thi - Hoàn Kiếm - Hà Nội

ĐT: (04) 37822845 - Fax: (04) 37822841

Email: nhaxuatbantongiao@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc

Ths. Nguyễn Hữu Có

Biên Tập: **Vũ Văn Hiếu**

Trình bày: Tô Ngọc Phục Sinh

Biên tập kỹ thuật: Tô Ngọc Phục Sinh

Sửa bản in: Tô Ngọc Hoàng Bích

Đơn vị liên kết: Bà Trần Thị ngọc Thi, Cty TNHH DV-TM-SX-In Thiên Ngôn, 134/8 Hoàng Hoa Thám, phường 12, quận Tân Bình, thành phố Hồ Chí Minh.

Số lượng in 1.000 bản, khổ 12 x 20 (cm)

In tại Cty TNHH DV-TM-SX-In Thiên Ngôn,
134/8 Hoàng Hoa Thám, P.12, Q.Tân Bình, Tp.HCM

Số ĐKXB: 2885-2020/CXBIPH/09-81/TG

Mã ISBN: 978-604-61-7121-8

QĐXB: 295/QĐ-NXBTG ngày 07 tháng 08 năm 2020

In xong và nộp lưu chiểu quý III năm 2020